Något om sadhun, helgon och heliga dårar

av

Lars Larsen

2018

Förord

Västvärlden har glömt bort helgonfromheten, askesen. Det vittnar miljöförstöringen och det massiva djurplågeriet om. Vi har föraktat och förkastat våra helgon i praktiken. De skulle aldrig ha godkänt kommersialismen, girigheten, teknologiseringen och förslavandet av tredje världen. Och kanske protestantismens förkastande av helgonkulten var en del av västvärldens senare förkastande av helgonfromheten i praktiken, i takt med sekulariseringen? Kanske kastade Luther ut barnet med barnvattnet?

O, vad världen behöver helgon idag! Helgon kan rädda världen! Men vi behöver också bättre helgon, som inte har den typiska självplågeriaskesen och den självdestruktivitet som blev Jesu öde. Ty förekomsten av falska helgon och dåliga helgon är en del av orsaken till att helgonen och helgonfromheten inte vördas mer i samma utsträckning som på medeltiden.

Detta är en sammanställning av några blogginlägg på bloggarna ”För naturens skull” och ”Klimatpilgrimer” om sadhun, helgon och heliga dårar. Den förra (som inte längre är aktiv) kan läsas på www.universalist.blogg.se, den senare, som är aktiv, kan läsas på www.klimatpilgrimer.blogg.se . Inläggen är i tidsordning.

Lars Larsen, Stockholm 22.10. 2018

Civilisationens sanna ansikte. Och lite om rastahår och sadhun.

Inget avslöjar civilisationens sanna ansikte så som krig och våldsfilmer. I dem ser man civilisationens omedvetna vilja att förstöra allt, manipulera, kontrollera och tillintetgöra allt liv. Civilisationen krigar inte bara mot Moder Jord, civilisationens föräldrar krigar även mot sina barn genom att tvinga dom att gå i skola och straffa dem om de är för livliga. Babylon (civilisationen) tål inte LIV. LIVET, det livliga, överflödande livet, som i en gammal orörd urskog, är Moder Jords ögonsten, allt strävar där efter LIV.

Babylon skall hela tiden tukta livet, begränsa det, straffa det, kontrollera det. Något sånt finns inte i den vilda naturen. Där överflödar allt av LIV.

Jag är fascinerad av naturligt format rastahår. Det är som ett uppror mot Babylons kontroll över håret, då håret får utforma sig fritt, utan inblandning av kamning och klippning. Några få människor som jag träffat har haft sådant hår, bl.a. jag, min bror Björn och en helig dåre på en frikyrklig konferans i Borgå 2005. Håret får växa vilt, bli som den vilda naturen. Jag tror jag ska låta mitt hår formas så efter hand.

Leve den vilda naturen!

På sistone har jag också läst lite om rastafarianernas förhållande till naturen, och fascineras av deras anarkoprimitivism och vördnad för Moder Jord. Många av dem har ju rastahår, som ett tecken på att de har tagit avstånd från Babylon och vill gå tillbaka till deras urfäders livsstil i Afrika. Det här, viljan att gå tillbaka till Eden, är rastafarianernas vackraste bidrag till vår värld. Tyvärr har rastahåret i västerlandet blivit ett mode bland andra moden, utan att innebära att man tagit avstånd från Babylon.

Även sadhuna i Indien har rastahår. Jag har planer om att bli en västerländsk, ateistisk "sadhu". Indiern Sadhu Sundar Singh var länge ett

ideal för mig. Även nu en del, efter att jag blivit ateist. Han var ett naturbarn.

Det finns fyra till fem miljoner sadhun i Indien allena. De bor i grottor, i skogen, i tempel. De lever helt på allmosor. Västerlandets närmaste parallell till indiens sadhun måste vara de hemlösa. Det finns också i Indien sadhun som lever helt nakna.

Jag träffade en gång en vandrande "sadhu" i Granada i Spanien. Jag frågade ut honom om många ting, och fann att han var en äkta "sadhu". Jag kan aldrig glömma honom. Han gick med en stor ryggsäck på ryggen.

Min vän poeten Pia Isaksson från Stockholm, som varit mycket i Indien, sade till mig en gång att jag skulle passa i Indien bland alla sadhuna där. Men jag tror inte jag åker dit och bor där, för västerlandet behöver fler sadhun.

Vi i västerlandet har få nulevande sadhun som kan inviga oss i sadhulivet. Jag har inte haft någon, och har fått ta mig fram helt själv, utan en mentor. Däremot har vi sadhu-lika figurer i vår västerländska historia. Jag tror Franciscus av Assisi är den som mest påminner om sadhuna i Indien av alla våra helgon. Han var gift med fru fattigdom, och denna idé skulle han blivit älskad för av indiens sadhun. Han var också en viktig förebild för Sadhu Sundar Singh. Han är den viktigaste inspiratören till min klosterorden Den Heliga Naturens Orden.

Kanske det är därför Moder Jord har fått feber, eftersom vi inte i västerlandet har uppskattat sadhu-idealet? De indiska sadhunas livsstil är nämligen det mest ekologiska man kan tänka sig. Och detta utan någon utpräglad modern ekologisk medvetenhet, bara en religion (hinduismen) som är äldre och ligger närmare Naturen än kristendomen!

Om det bara, nu när det skymmer för civilisationen, kunde uppstå en sadhu-väckelse i västvärlden, eller en Franciskus-väckelse!

2015-12-30

Sadhu Sundar Singh om India och Västerlandet

"In India, one feels everywhere - even through idols and altars, pilgrims and penitents, temples and tanks - that there is a desire for higher things. In the West, however, everything points to armed force, great power and material things. It is this power of evil that makes me so sad."

"The West is like Judas Iscariot, who ate with Yesu, only to later deny him. The West ought to fear the fate of Judas, lest it hang itself on the three of learning."

"Materialism and intellectualism have made their (in the West) hearts hard."

(Sadhu Sundar Singh i boken "The wisdom of Sadhu Sundar Singh")

Sadhu Sundar Singh var länge en av mina viktigaste gurus. Han var en indisk kristen sadhu, mystiker, luffare, som vandrade barfota omkring i Indien och Tibet för att sprida evangeliet om Jesus. Hans enda egendom var en filt och ett Nya Testamente på Urdu-språket. Han var ett av de mest barnliga, äkta och Franciskuslika helgon jag känner. Hans ande vilar ännu över mig, och jag skulle gärna vilja leva som honom, och vandra runt i Västerlandet och sprida evangeliet om Naturen, om återvändandet till vårt yttersta ursprung i djurriket. Sundar Singhs motstånd mot Västerlandets materialism tycker jag klingar av detta återvändande, särskilt hans

barfotaluffande, hur han sov i grottor, hans vänskap med vilda djur, hans egendomslöshet.

2015-12-31

Sadhuna och västerlandets ateister

Sadhun * i Indien offrar allt för Shiva eller någon annan gud, ger bort allt de äger för någon som inte finns, medan vi ateistiska västerlänningar, som tror på naturen och på Moder Jord, dvs. på verkligheten, vi offrar nästan ingenting för det vi tror på. Vi borde ju vara de som offrade mest, vi som offrar för det som faktiskt finns.

* Sadhuna är Indiens heliga män, hemlösa, ofta halvnakna vandrande barfota asketer som lever på allmosor och är något av vildmän.

2016-01-07

Den totala bristen på vildmän/vildkvinnor i västvärlden

Jag googlade nyss på nätet "vildman" och "wildman", och hittade så gott som inget intressant att läsa. Är internet helt dött eller? Finns det inget vilt där? Saken är nog den att det inte finns några äkta vildmän/vildkvinnor i väst. Asien har ännu bevarat något av vildmanstraditionen, sadhuna och fakirerna i Indien är exempel på österländska folk som påminner lite om vad jag tänker på. Men vi har ingen sådan tradition i väst.

Är det p.g.a. psykiatrins skräckvälde som allt vilt har utplånats från västerlandet? Jag tror det. Allt vilt har utrotats från den västerländska civilisationen, och förpassats till djurriket (som vi tror vi står över) och tredje världen. Det lilla vilda som finns, finner man på slutna psykiatriska avdelningar. Dessa är de mänskliga djurparkerna där "experter" kan studera mänsklig vildhet, det lilla som finns kvar. Den västerländska mänskligheten har dött andligen, och det gjorde den för länge sen. Bristen på äkta vildmän/vildkvinnor är symptomet på detta. Det närmaste man kommer är hemlösa, knarkare, fyllbultar, hippien och anarkister, men inga av dessa är sanna vildmän/vildkvinnor, alla jämkar sig med civilisationen för att slippa låsas in. Alla går de in i färdiga roller, och uppfyller dessa perfekt. Men det finns inga accepterade roller för vildmän/vildkvinnor i västvärlden. Släpper du dig lite fri, och är lite djurisk och vild, kastar sig polisen, väktarna och psykiatrin snart över dig. Jag har erfarenhet av detta, för jag tror att jag nämligen har varit något så sällsynt som en äkta vildman. Jag är det knappast längre, p.gr.a. psykiatrin, som har stulit ifrån mig min sista vildhet. Och nu hoppas jag bara att civilisationshelvetet ska ta slut genom oljetoppen och klimatförändringarna, att civilisationen ska kollapsa *, så djupt hatar jag det maskineri som stal ifrån mig min sista vildhet. Nu är jag bara vild i tanken, i drömmen, inte i kroppen. Jag är en virtuell vildman. Sådana finns det många av, t.ex. Guy McPherson, som jag skattar högt. Som längtar ofantligt efter att rättvisa skall skipas och civilisationen få det den förtjänar - total kollaps. Ja, kan man vilja vara vildman utan att längta efter detta? De som inte har denna längtan, de är de som har låtit sig tämjas av civilisationen så totalt att de inte ser gallren på sin egen bur. Jag tror denna längtan står bakom många av mina psykoser, som inte alls är obegripliga om man ser dem från denna utsiktspunkt. Ja, de framstår för mig som rentav lite logiska när man tänker som en vildman/vildkvinna. Jag har under mina psykoser bönat och bett Gud/Naturen att gripa in och göra slut på civilisationen (t.ex. genom att skriva domedagsdatum på kyrkoväggarna). Jag bönar ännu, på sätt och vis, men nu som ateist. Och nu bönar jag inte Gud, utan människorna att göra upp med och avstå från civilisationen, för att rädda klimatet.

* Det vore visserligen bra för naturen att civilisationen kollapsade, men långt bättre vore det med en kontrollerad avveckling av civilisationen, det skulle även vara bättre för människorna, inte bara bättre för naturen. När det gäller naturen, så tar ju avskogningen fart i en kollaps, då alla ska elda med ved istället för att värma husen med el. Och jakten på vilda djur tar också fart, så att vi riskerar utrota djurarter.

2016-03-03

Reggaemusik: ”Sadhu” av Kultiration

Text:

Tillsammans har vi krupit upp igen
Ja ur den heliga marken
Förvetna och letande efter den sanna vägen
Över de djupa haven
Har vi seglat för att hitta den
Men för att släcka törsten
Måste vi fortsätta fortsätta

Sadhu, till Nibbana Mt Zion
Sadhu, ja, om vi ska ut ur babylon
Sadhu, ja, vi måste finna vägen hem, fort
Låt oss följa den

I dalar har vi vandrat
Höga berg, vi ska bestiga dom
När vi tar oss framåt,
Tillsammans lämnar babylon
Och vi har inget tvivel
Bara vaksamma ögon
Även när mörkret faller
Så ska vi fortsätta fortsätta

Sadhu, till Nibbana Mt Zion
Sadhu, ut ur babylon
Sadhu, vi finna måste vägen hem, fort
Låt oss vandra den.

2016-04-17

I civilisationens skrevor växer det så vackert liv

I civilisationens skrevor växer det liv som är så skört och vackert att man kan gråta.

Det uppmärksammas oftast inte av medierna, däremot nog av andra som är i samma belägenhet, i utkanterna, i systemets periferier.

Det är t.ex. bydårar, hemlösa, tiggare, hippien, anarkister, anarkoprimitivister. Dom ser man sällan i medierna. Dom verkligt fattiga. Inte ens i Situation Stockholm, tidningen som de hemlösa säljer, skriver man ofta om dessa. Vem skriver om maskrosorna som växer på omöjliga platser, i skrevor i asfalt och betong? Det vilda livet mitt i civilisationen är ofta så vackert - heroiskt, skulle jag säga. Det växer emot alla odds, i en fientlig miljö, som egentligen stryper deras livsförutsättningar - och ändå

växer de där. Det vilda livet i civilisationen lever ofta av anonymiteten, och undviker kändisskapet. Många sover på platser som de kan sova på bara för att det inte är allmänt känt att de sover där. De lyckas leva på grund av deras anonymitet. Skulle de bli kända, skulle de tvingas byta livsstil, vilket de inte alltid vill.

Idag träffade jag bydåren Olof (fingerat namn), som påminner starkt om Pettson i barnboken Pettson och Findus. Han lever i systemets utkanter, och lever mycket på mat han får av generösa kyrkor (särskilt St.Clara kyrka. Hans rock är lite smutsig. Jag skulle inte kunna tänka mig honom i vanligt jobb, han är för underlig och egenartad. Han ska alltid säga att jag är Jesus när vi träffas. Jag tycker mycket om honom, och om alla andra bydårar, som t.ex. Pär (fingerat namn), som bodde i Nackareservatet i en tipi med sin flickvän Siv (fingerat namn), samtidigt som mig. Jag besökte honom ofta under tiden vintern 2007 till vintern 2008. Han är en av de märkligaste människor jag har träffat. När vi gick tillsammans från skogen till Skarpnäck hälsade han på alla som kom emot. Han har också berättat för mig om "Fonden", hans fond för upprättandet av vildmarksreservat som han ska köpa tillbaka till naturen, så att ingen äger den, men så att vem som helst får bosätta sig på marken som vill leva som vilda ursprungsbefolkningar, i harmoni med naturen. Han berättade också åt mig att myndigheterna hade bränt ner hans tipi en gång, och även de flesta andra skogsboendenas (i Nackareservatet) hyddor och tipin - vi var ett gäng skogsboende på den tiden som (de flesta) hade kontakt med varann. De fick sedermera alla ersättning för bränderna av myndigheterna. Men den händelsen säger mycket om de hemlösas sköra utsatthet, och om myndigheternas kolonialism och fascism.

Igår var jag och Titti på politiskt möte för trakten Skarpnäck - Bagarmossen - Kärrtorp - Björkhagen (förorter till Stockholm). Där berättade en politiker att polisen skulle avhysa hemlösa som bodde i skogen utanför Björkhagen. De är skumma, dessa politiker. Förtrycket klätt i kostym. Min medkänsla var med de hemlösa där i skogen, inte med politikerna, för att säga det milt, de som tror de äger skog och mark. Jag skulle inte förvåna mig om de också avhyste min lilla hydda i samma skog. Men lyckligtvis har jag flera sådana hyddor, och vet även om en grotta i en annan skog som man kan sova i. Jag ger inte lätt upp mitt älskade hemlösa, fria liv. De hemlösa kan när som helst se sina hyddor och tillbehör stulna, de tillhör det sårbara och sköra livet, i motsats till den bepansrade och bevakade civilisationen, så omänskligt hård och kall att den delvis liknar den fascism som den likt Pilatus tvättar sina händer för att inte beblanda sig med.

2016-05-19

Varför Jesus har blivit så populär. Och varför jag älskar honom fortfarande.

Jag har en teori om varför Jesus har blivit så populär i världen. Är det inte för att han är den arketypiska anarkistiske rebellen? Han väcker liv i vår inre anarkistiska rebell på samma sätt som Emil i Lönneberga, Tarzan, Robin Hood, Tom Sawyer o. a.

Även om jag har tappat den religiösa tron på Jesus, har jag fortfarande stor respekt för honom som mytisk gestalt. Ja, ja älskar denne mytiske gestalt. Vem kan inte känna medkänsla med en som gör uppror mot fariseismen och den rådande förtryckande ordningen tills han blir avrättad på ett kors, torterad till döds? En man som vill återupprätta "Guds rike", paradiset, Edens lustgård, på jorden? Tillbaka till naturen? Jag tror det.

Det var Jesus som fick mig att komma på djurismen. Jag trodde först att Jesus förespråkade djurismen, fann djurism både här och där i evangelierna. Jag trodde t.o.m. att Jesu uppståndelse var hans förvandling till en djurisk, vild varelse. Och att jag hade uppstått på samma sätt som Jesus. Djurismen har sina rötter i kristendomen precis som kemin har sina rötter i alkemin. Jag tror inte längre så mycket på att Jesus förespråkade djurism, kanske bara lite grann (han var bl.a. luffare och hemlös!), men jag tror nu att jag läste in min filosofi i bibeln i stor utsträckning. Det mest djuriska hos Jesus var hans ord i Bergspredikan, Matteus evangelium 6 kapitel om att:

24 Ingen kan tjäna två herrar. Antingen kommer han att hata den eneoch älska den andre, eller hålla fast vid den ene och förakta den andre.Ni kan inte tjäna både Gud och mammon .

25 Därför säger jag er: Bekymra er inte för ert liv, vad ni ska äta eller dricka, eller för er kropp, vad ni ska klä er med. Är inte livet mer än maten och kroppen mer än kläderna?

26 Se på himlens fåglar. De sår inte, de skördar inte och samlar inte i lador, och ändå föder er himmelske Far dem. Är inte ni värda mycket mer än de?

27 Vem av er kan med sitt bekymmer lägga en enda aln till sin livslängd?

28 Och varför bekymrar ni er för kläder? Se på ängens liljor,hur de växer. De arbetar inte och spinner inte.

29 Men jag säger er: Inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem.

30 Om nu Gud ger sådana kläder åt gräset, som i dag står på ängen och i morgon kastas i ugnen, hur mycket mer ska han då inte klä er? Så lite tro ni har!

31 Bekymra er därför inte och fråga inte: Vad ska vi äta? eller: Vad ska vi dricka? eller: Vad ska vi klä oss med?

32 Allt detta söker hedningarna efter, men er himmelske Far vet att ni behöver allt detta.

33 Nej, sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så ska ni få allt det andra också.

34 Bekymra er alltså inte för morgondagen,för morgondagen bär sitt eget bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga.

Det enda jag inte gillar i den här texten är "Ären I icke mycket mer än de", jag är för jämlikhet mellan människor och djur. Annars tycker jag mycket om texten, som handlar precis om det som djurismen handlar om; att efterlikna djurens och växternas livsstil.

Jag känner andra ateister som har uttryckt beundran för Jesus. Richard Dawkins t.ex., i hans bok "Illusionen om Gud". Där berättar han att i moraliskt hänseende var Jesus ett jättekliv framåt i jämförelse med gamla testamentets gud. Och han berättar att han gillar skyltar (eller var det t-shirts) med "ateists for Jesus" på.

Det finns även anarkister som har blivit mycket inspirerade av Jesus och bergspredikan. Jacques Ellul och Leo Tolstoj är viktiga kristna anarkister som har inspirerats av Jesus. Mer om Tolstojs anarkopacifism i ett eventuellt senare inlägg. Båda dessa anarkister har starka anarkoprimitivistiska drag.

2016-08-05

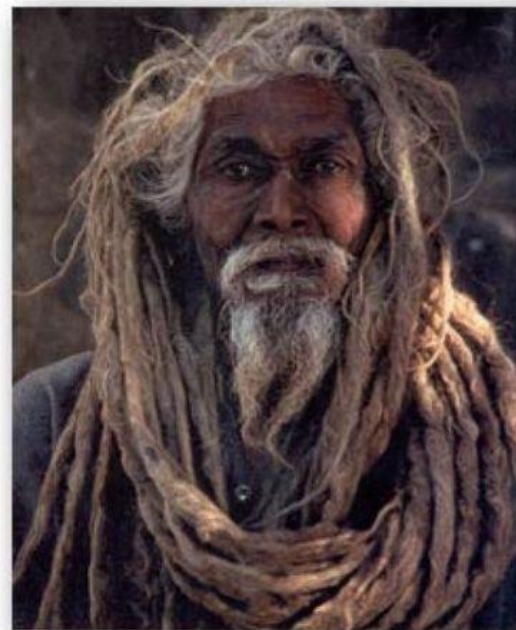
Något om fanatism

Är det inte underligt att man gärna får vara fanatisk för mänskliga rättigheter, fanatiskt trogen sitt fosterland i krig, fanatisk i sportutövning osv., men så snart man är fanatisk i ekologi, fanatiskt trogen naturen/Moder Jord, så stämplas man som "fanatiker", "extremist" och liknande? Är inte fanatism något gott om det riktas på något gott? Kan man vara för fanatisk t.ex. i kampen mot orättvisor, lidande, sjukdomar, rasism och brott mot mänskliga rättigheter? Jag tror inte det. Vi måste ge allt i den kampen. Och vi måste ge allt i kampen för planetens hälsa, även om vi blir stämplade som fanatiker och extremister. Fanatism och extremism kan faktiskt vara välbehövligt ibland, när allt står på spel, såsom det gör idag med klimatet. Däremot är mycket av den fanatism som faktiskt finns i samhället, fördärvlig fanatism, trots att det ofta inte räknas som fanatism, såsom fotbollshuliganism, fanatism inom idrottsutövande, teknologifanatism, krigsfanatism, jaktfanatism, fanatism för bilar och motorer, spelfanatism (däribland datorspelsfanatism), rikedomsfanatism, kändisskapsfanatism, filmfanatism, drog- och alkoholsfanatism, sex- och porrfanatism, religiös fanatism och byggfanatism (som i New York och Dubai).

2016-08-05

Jag skulle vilja bli en västerländsk sadhu

Min dröm är att bli en västerländsk, sekulariserad, ateistisk sadhu. En sadhu är ett vanligt indiskt fenomen, sadhuna är Indiens "heliga män", de är hemlösa, tiggare, barfota luffare, egendomslösa, eremiter och asketer. Man räknar med att det finns 4-5 miljoner sadhun i Indien. Dom är väldigt respekterade av vanligt folk, som anser det vara en helig plikt att ge dem mat och logi. Sadhuna vandrar mycket omkring i Indien, och får även resa gratis med tåg. Även "bang", den traditionella indiska marijuanadrycken, är gratis för dem. Sadhuna i Indien röker mycket marijuana, och har varit en stor inspiration för hippierörelsen och rastafarianerna. Många sadhun har även rastahår, som även har influerat nämnda rörelser. Jag själv vill gärna få rastahår, men då måste det ske på naturlig väg, att håret får tova sig av sig själv.

(bildtext: en indisk sadhu med rastahår)

Den indiska sadhu som inspirerat mig mest, är Sadhu Sundar Singh (1889-1929?), en indisk "kristen sadhu" som visade prov på stort mod och radikal försakelse på sina långa missionsvandringar i Indien, Kashmir, Pakistan och Tibet. Han kallades "aposteln med de blödande fötterna p.g.a. att han blödde på fötterna av sina långa vandringar. Han försvann spårlöst under en av hans långa vandringar i Tibet 1929, och har aldrig hittats sen dess. Sundar Singh älskade Franciskus, och hade samma kärlek till fattigdomen som han. Han ägde inget annat än en sadhu-saffranskåpa och ett Nya Testamente på Urdu. Under sin korta tid som bofast blev han visserligen miljonär, men lämnade allt igen genom att bege sig ut på sin sista kända vandring i Tibet 1929, då han försvann för gott.

(Bildtext: Sadhu Sundar Singh tillsammans med ärkebiskop Nathan Söderblom, under sin vistelse i Sverige)

Jag har bara ett problem med sadhulivet; jag har en flickvän, och vill inte lämna henne. Kan man ha en flickvän som sadhu? Det är den enda aspekten av sadhulivet där jag inte följer normen. Annars lever jag som sadhuna i Indien, ett (nästan) egendomslöst, hemlöst liv, med många vandringar, och går barfota så ofta jag kan. Jag menar att en sadhu kan ha en flickvän om han bara inte lämnar sadhulivet för flickvännens skull, inte får barn och vägrar äktenskap. Jag har lyckats med detta i min relation till flickvännen Titti, som fullt ut stödjer mitt sadhuliv. Jag bor i en liten självbyggd hydda i skogen, lite som många sadhun i Indien bor i grottor i skogen och bergen.

Liksom Verkligheten är gudomlig för Indiens sadhun (de är oftast panteister, deras högste gud Brahman är identisk med hela kosmos), är den helig för mig, därav min munkorden "Den Heliga Naturens Orden", som är en personlig orden för mig själv, ingen sekt, fast Titti och Skogs-David är med i den också. Min gud är Naturen, Moder Jord, och det är för hennes skull jag försakar den västerländska livsstil som är på väg att ta kål på planeten i och med dess resultat - klimatförändringarna.

Men en av de saker där jag inte vill ta efter sadhuna i Indien, är i användandet av marijuana. Jag har tillräckligt av psykoser redan. En annan är det stränga celibatet. Ingen tjänar på det. Jag vill inte hellre ha något med religion att skaffa. Men skulle man inte kunna vara en sekulariserad sadhu?

Vi har **allt för få** sadhun (nästan ingen) i Västerlandet, vilket säger något om den konsumism och den materialism som råder i västvärlden, ett brott mot mänskligheten och vår planet. Det närmaste vi kommer sadhun i västerlandet är våra hemlösa, men de är det ofta ofrivilligt, inte såsom

sadhuna, som är frivilligt hemlösa (själv är jag frivilligt hemlös). Våra hemlösa tar ofta emot lägenhet om de får det, de har inte hemlösheten som helig kallelse, såsom jag har det.

Måtte det skapas en västerländsk sadhu-väckelse, där skaror av människor lämnar civilisationen och bosätter sig i tipin i skogarna, eller upplivar vår egen gamla sadhu-tradition - luffarna, som sorgligt nog aldrig har haft status som heliga män, undantaget "vandrarprästen" David Petander (1875-1914), vars släktning Einar Petander är min nära vän. Är inte tiden mogen för en sadhuväckelse i Norden? När vi ser planeten insjukna i feber mitt framför våra ögon? Om inte det är nog för att alstra fram en sadhuväckelse, vet jag inte vad som kan få liv i västvärldens zombierobotar, konsumerande arbetsrobotar.

Sadhulivet är något av den mest ekologiska livsstil som tänkas kan, därför borde det upplivas i takt med att samhället upplever sin miljöväckelse och klimatväckelse.

Franciskus av Assisi tror jag är Västerlandets mest kända "sadhu", och sadhuna i Indien skulle ha känt igen sadhuidealet i hans förkastande av all rikedom och egendom. Franciskus gav också upphov till en "sadhuväckelse" på sin tid. Han är vårt mest ekologiska helgon, och är inte utan skäl utnämnd till djurens och miljöns skyddshelgon. Han är nog vårt mest älskade helgon idag, kanske just därför.

Sadhuna liknar även på de heliga dårarna (dårar i Kristus) i Ryssland som vandrade där förr i tiden. De var hemlösa, vandrande tiggare och luffare, smutsiga, klädda i trasor, barfota både sommar och vinter, som ställde till med underliga scener och spektakel för att få folk att omvända sig och göra bot. De hade hög status bland folket, de ansågs som heliga. De tog på sig en roll av att vara dårar, fast de inte var sinnessjuka på riktigt. Det fick till följd att man inte riktigt visse om en människa var helig dåre eller riktig dåre, så man behandlade alla dårar väl. Så borde det vara i västerlandet också.

Den här sången av Karunesh är kär för mig, eftersom den får mig att tänka på Sadhu Sundar Singh, som föddes i Punjab.

2016-08-10

Vi borde uppoffra mer för verkligheten än de religiösa uppoffrar för sin Gud

Sadhun * i Indien offrar allt för Shiva eller någon annan gud, ger bort allt de äger för någon som inte finns, medan vi ateistiska västerlänningar, som tror på naturen och på Moder Jord, dvs. på verkligheten, vi offrar nästan ingenting för det vi tror på, utan lever i lyx och bekvämlighet. Vi borde ju vara de som offrade mest, vi som offrar för det som faktiskt finns.

Det finns en underlig förlamning hos icke-religiösa i att uppoffra sig för de fattiga, djuren och naturen. Man stämplas även som fanatiker om man gör för stora uppoffringar. Man får gärna vara fanatisk i idrottsutövning, i krig för fosterlandet eller i business och teknologi utan att kritiseras för det, men så snart det kommer till att göra stora uppoffringar för naturen (t.ex. genom aktivism) stämplas man som fanatiker och "miljöextremist". Är inte detta underligt?

* En sadhu är en indisk helig man, en asketisk, hemlös, barfota helig tiggare.

2016-10-02

Om att vara vacker inuti och ful utanpå

Dagens samhälle präglas av fina fasader och ruttet innehåll. Varuhusen har så fina skyltfönster och så fin reklam, men ser man lite djupare, ser man bakom fasaden, ser man så mycket slaveri och naturförstörelse. Rika människor har så fina kläder och fina bilar, men ser man lite djupare, ser man bakom fasaden, ser man så mycket girighet, maktbegär, översitteri, snobberi och likgiltighet inför naturens och tredje världens problem.

Jag vill gå emot detta. Jag föredrar att vi vänder på det hela, och odlar ett ädelt, vackert innehåll, medan vi slutar använda onödig energi på att putsa på våra fasader. Det gör inte så mycket om fasaden är ful, bara innehållet är ädelt och vackert. Innehållet är faktiskt det viktigaste, för att säga det milt.

Det gör inte om vi har lite smutsiga kläder, söndriga skor och okammat hår. Bara vi har ett ädelt hjärta, som brinner för de fattiga och för naturen, brinner för alla som är svaga och inte kan försvara sig.

Det gör inte något om vi inte kan de sociala koderna, bara vårt hjärta brinner för de svaga och fattiga och värnlösa.

Bombastiska fasader däremot, uppmuntrar inte direkt till medlidande. De får en bara att hoppas på att det hela ska kollapsa, att "apokalypsen", det stora avslöjandet (apokalyps betyder egentligen avslöjande på grekiska), ska komma, att räkenskapsdagen ska komma, så att det avslöjas vad fina fasader men ruttet innehåll leder till, att notan kommer till den som förstör och exploaterar, så att han ställs ansvarig för sina handlingar.

Thom Hartmann berättar i den här youtubefilmen om en science-fiction-novell som han läste i sin ungdom. I denna novell försökte man se vad som döljde sig på andra sidan av månen, och när man upptäckte det som dolde sig där, visade sig månen vara en slags fasad, uppburen av en massa stolpar eller jag minns inte vad det var, men ni förstår vad det handlade om. Månen var inte äkta, månen var en fasad. Hartmann tog detta som en bild på Amerikas ekonomi idag. Den är en fasad, den fungerar på lånade pengar, den är ihålig och rutten.

Den hemlöse mannen, som luktar illa och har smutsiga kläder, är motsatsen till detta; en ful och hemsk fasad, men där bakom döljer sig en underbar varelse med små krav på livet, kanske t.o.m. en Franciskusgestalt som gift sig med fattigdomen för att inte göra sina medmänniskor och naturen illa.

Detta är att föredra, för att säga det milt.

När man ser en sådan hemlös sitta och tigga utanför ett varuhus med sina bombastiska skyltfönster, då ser man på en gång, som i blixtbelysning, civilisationens galenskap.

2017-01-23

De anarkoprimitivistiska/ekologiska inslagen hos Franciskus av Assisi

För en anarkoprimitivist finns det mycket att hämta hos helgonet Franciskus av Assisi (1182-1226), djurens och ekologins skyddshelgon. Jag tycker han är en av de vackraste människor (på insidan) som beträtt denna planet, och har med sitt exempel inspirerat till solidaritet med de fattiga, djuren och planeten mer än kanske någon annan person i historien.

Det är mycket tack vare Franciskus att katolska kyrkan har en så bra påve nu för tiden, påven Franciskus, som har helgonet Franciskus som sin förebild, och som t.o.m. skrivit en encyklika om klimatet, där han uppmanar mänskligheten att värna om planeten. Det var ett mycket viktigt ställningstagande, eftersom de kristna ofta inte bryr sig om miljön, ja inte sällan är klimatförnekare, särskilt i USA. Men ytterst är det den helige Franciskus som vi har att tacka för att vi har en så bra påve idag (han har också ett starkt patos för de fattiga, s.k. "befrielseteologi", han har även yttrat sig positivt om kommunismen). Franciskus av Assisi har inspirerat även många andra befrielseteologer, såsom franciskanprästen och teologen Leonardo Boff, som har yttrat att Franciskus inte bara ställde sig på de fattigas sida, **han var själv fattig**. Ja, Franciskus var en barfota tiggarmunk under andra hälften av sitt liv. Han grundade Franciskanorden, en tiggarmunkorden inom katolska kyrkan.

Vad Franciskus mest påminner om, är en slags medeltida version av hippien eller aktivisten för djur, miljö och solidaritet med dom fattiga. Han vandrade barfota, utan ägodelar, omkring i Italiens landskap på medeltiden, med sina klosterbröder, som även de var barfota. Han gjorde långa luffar-resor (s.k. pilgrimsvandringar) till Rom, Spanien och t.o.m. till Palestina. **Till fots, barfota**, som Sadhu Sundar Singh. Han uppsökte grottor i naturen där han var ensam och bad, precis som Jesus bad i ödemarken (en s.k. "Franciskus'-grotta" finns fortfarande kvar i Assisi) Han är känd för att han gifte sig med "Fru Fattigdom". Han föraktade rikedom och flärd, och levde i djup fattigdom, så djup att han på dödsbädden sade att han hade varit för hård mot "broder åsna", med vilken han menade sin kropp. I frågan om fattigdomen, tog han efter Jesus` och hans apostlars fattigdom. Han kom från en rik familj, men avstod från sin rikedom. Det skedde genom att han en gång i en kyrka såg en bibel uppslagen med evangeliets ord om att "sälja allt och ge åt de fattiga". Franciskus tog det som en befallning från Gud, och gick och sålde allt han ägde och gav pengarna åt de fattiga. Han sålde även en del av sin faders tyger (fadern var köpman) och hans häst, vilket gjorde fadern mycket upprörd, och fick honom att tukta sonen. Men Franciskus bestämde sig för att från och med nu hade han bara en fader, Fadern i himlen. Han sålde sin fars ägodelar eftersom han ville återuppbygga en kyrka i Assisi som förfallit, då han upplevde att Kristus befallde honom att "återuppbygga hans kyrka". I början tog han detta bokstavligen, sedan efterhand tog han det symboliskt, och grundade Franciskanorden istället.

Jag vet inte om något annat helgon som liknar så på Jesus som Franciskus. Jag har skrivit på min ateistiska blogg att Jesus liknar mer på Franciskus och anarkistiska rebeller än på Påven, såsom han traditionellt utövat sitt yrke. Det är mycket på grund av Franciskus´ gestaltande av Jesu liv som jag fortfarande har Jesus som min idol, fast jag tror han är en mytisk gestalt, och inte har existerat. Men han lever i våra drömmar, i vår kärlek, och som sådan utövar han ett mäktigt inflytande, lika stort som andra döda helgon som verkligen existerat.

Det är särskilt Franciskus` fattigdomsideal som har gjort ett djupt intryck på mig. För är inte detta ren och skär anarkoprimitivism? Att välja och förespråka fattigdomen är att ta avstånd från makt, rikedom och miljöförstörelse. Visserligen var Franciskus på sätt och vis anhängare av påven (han sökte påvens godkännande för sin munkorden, och stannade inom katolska kyrkan), men han liknar en anarkistisk rebell i sin kritik av

makt och rikedom. Att han var anhängare av påven, var kanske mer p.g.a. att det var mycket svårt att vara emot påven på den tiden i Italien, man blev tagen av inkvisitionen om man kritiserade påven på den tiden (tänk bara på albigenserkriget på Franciskus tid, där katarerna förföljdes. Inkvisitionen föddes under dessa förföljelser. Katarerna liknade på Franciskus i sin fattigdom och i sin kritik av kyrkan). Skulle Franciskus ha levt idag, skulle han helt säkert varit anarkist.

Men Franciskus förföljdes också. När han besökte Rom, blev han fängslad av påven p.g.a. hur han kritiserade kyrkans makt, girighet, rikedom och korruption. Han blev dock frisläppt till slut.

Har du någonsin tänkt på att det är människovänligt, miljövänligt och djurvänligt att vara fattig? Är inte mycket av vår civilisations förtryck av människor, djur och natur en följd av vår lyx och rikedom? Teknologin har mycket stora utsläpp, tänk bara på industrier, bilar och flyg, och skulle vi inte kräva lyxpälsar skulle inte minkfarmarna existera. Och skulle vi inte kräva datorer och mobiltelefoner skulle mycket tid frigöras i tredje världen till att folk skulle kunna bli självförsörjande istället för att slava för de rikas lyx; meningslöst slit. Att leva fattigt är att leva solidariskt, inte bara med djur och natur, utan även med andra fattiga. Rikedom förtrycker de fattiga, särskilt tredje världen, som måste slava för denna rikedoms upprätthållande. Skulle alla människor vara fattiga, skulle alla vara fria, inga herrar skulle finnas, alla skulle leva fritt och självförsörjande, och ingen skulle utnyttjas av andra. Tolstojs anarkoprimitivistiska ideal skulle uppfyllas, att alla skulle leva på landsbygden som fria bönder, utan herrar, och städerna skulle läggas ner.

Franciskus tänkte kanske inte på dessa samband, han lydde bara Bibelns ord. Men det finns ändå en solidarisk och naturvänlig ande hos honom, som fortsätter att inspirera till anarkoprimitivism. Det är inte utan vidare som han fått axla rollen som djurens och ekologins skyddshelgon. Hans solsång är en av de vackraste pärlorna i lyrikens historia, och där sjunger han om "broder Sol" och "syster Måne", "broder Vind" och "syster Vatten", "broder Eld" och "syster moder Jord", och slutligen om "syster den lekamliga Döden" (ja t.o.m. den skulle vara en familjemedlem för Franciskus!). För Franciskus är allt skapat hans bröder och systrar. Alla djur och allt som lever. Det finns ett stråk av jämlikhet med allt levande hos Franciskus. Han fick enligt legenden en gång en ilsken varg till följeslagare, som följde honom vart han gick, och blev tam. Han kallade den "Broder Varg".

Franciskus lär också ha predikat för fåglarna.

Att vara fattig och att känna allt levande som sina bröder och systrar, det är grogrunden för all sann anarkoprimitivism, och detta är något som kan rädda planeten.

Franciskus har älskats även av de skönlitterära författarna, och många biografier om honom har skrivits av sådana, såsom Chesterton och Johannes Jörgensen. Jag har även nyligen åter läst proletärförfattaren Harry Blombergs (1893-1950) roman "Stackars vår kärlek" (Schildts förlag 1948), som är ett försök att placera Franciskus i vår tid, beskriva hur hans liv skulle gestalta sig i vår tid. Jag tycker mycket om den, och rekommenderar den åt mina läsare. Den boken är bara ett av många exempel på hur Franciskus utövat inflytande långt utanför kyrkans kretsar.

Franciskus´ munkorden Franciskanerorden är förebild för min egen orden "Den heliga naturens orden", som är en orden för att läka Moder Jord, och där djuren är våra ledare. Den är bara en poetisk grej, kan aldrig bli en riktig orden, eftersom vi inte har några riktiga ledare, bara djuren. Den är en sant anarkistisk orden, som man är med i i hemlighet, inte officiellt, förutom undantagsvis min flickvän Titti och "Skogs-David".

2017-05-21

Anarkoprimitivistiska/ekologiska inslag hos Jesus av Nasaret

Herdarna och Lammet

Vi hade sett på dem som våra undersåtar
och slavar.

Vi slog en av dem, när det inte lydde.

En gång på en vidsträckt äng
rymde den snabbaste av dem, ett ungt Lamm,
besatt av en avlägsen sång

vi hörde den också
och rymde efter, hack i häl

sömngångaraktigt,
som i okänt rike

följde vi sången
som försvann i natten.

(ur min diktsamling "Yeschua". Yeschua är Jesus på hebreiska)

Jag har tidigare skrivit om de anarkoprimitivistiska inslagen hos Franciskus av Assisi. På ett annat ställe, på min ateistiska blogg, skrev jag att Jesus liknar mer på Franciskus än på påven. Jag skulle vilja säga att jag inte vet något helgon som så rätt har uppfattat Jesu väsen som Franciskus. Han har uppfattat Jesu fattigdom på ett genialt sätt, och uppfattat korrekt allt det motstånd mot rikedom som Nya Testamentet innehåller (tänk på Jesu rop "Ve er som är rika!"), till skillnad från många av vår tids kommersialiserade och förvärdsligade kristna. Och även om jag tror att Jesus var en mytisk figur, och inte har existerat i historien, så skall jag skriva ett blogginlägg om de anarkoprimitivistiska inslagen hos Jesus, för de är, precis som hos Franciskus, mycket tydliga. Jag kommer här att tala som om Jesus funnits, ty det att han figurerat så mycket i våra drömmar och vår längtan, har gjort honom nästan verklig, men bara nästan.

Jesu liv är ett exempel på hur det kan gå för en arketypisk anarkistisk rebell, vilket jag tycker han är. Han öde är dens öde som kompromisslöst **lever** sanningen, även om det skulle kosta honom tortyrdöden. Jag tror det är detta drag hos Jesus som vunnit många kristnas hjärtan, och fått dem att dyrka honom som en gud. Det skall mycket mod till att utmana de mäktiga så till den grad att man riskerar korsfästelse, ungefär det smärtsammaste sätt att dö som man nästan kan tänka sig. Jesus kan t.o.m. vara litet farlig här, och få en att uppsöka martyrdöden för att likna Jesus. Det ska man akta sig för.

Den som vill bli stor i denna världen, måste kompromissa och idka diplomati, men jag skulle kalla det att sälja sin själ, i enlighet med Jesu ord om att "vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ?" (Mark. 8:36) I dessa ord ligger mycken visdom, och mycken anarkoprimitivism. Det är civilisationen som vill att vi ska upp i hierarkierna och göra karriär, det är den som vill att vi ska sälja vår själ för att få makt och berömmelse. Genast när vi går tillbaka till "the basics", livet på landsbygden, naturfolkens liv, så försvinner detta. Man kan inte bli berömd i en liten stam på hundra personer, där alla känner alla. Då är man redan känd av alla, och kan inte bli så mycket mera känd än så, från första

stund efter man är född (förutom av grannstammarna förstås). Detta är en stor bevarelse mot att man säljer sin själ på berömmelsens altare. Vi är inte skapta att leva i miljonstäder, inte skapta till att vara kända av miljoner av människor. Vi är inte evolverade till det, och tar därför skada, och blir diviga och snobbiga. Jag tror inte jag själv kommer att undvika denna skada på min själ om jag blev känd. Det är en naturlag (förutom i vissa sällsynta undantagsfall).

Den som i den här världen följer i Jesu fotspår, likt Franciscus, blir föraktad och förbisedd, ansedd som galen och redo för dårhuset, han blir "korsfäst med Kristus", som aposteln Paulus skrev, korsfäst för och av världen.

Jesus uppmanar oss att avstå från makten och berömmelsen, och deras bekymmer, och hänvisar oss istället till djuren och blommornas livsstil: "Se på himlens fåglar. De sår inte, de skördar inte och samlar inte i lador, och ändå föder er himmelske Far dem. Är inte ni värda mycket mer än de? Vem av er kan med sitt bekymmer lägga en enda aln till sin livslängd? Och varför bekymrar ni er för kläder? Se på ängens liljor, hur de växer. De arbetar inte och spinner inte. Men jag säger er: Inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem". (Matt. 6:26)

Detta ställe tror jag är det mest anarkoprimitivistiska stället i evangelierna, tillsammans med reningen av templet (när Jesus drev ut månglarna ur Jerusalems tempel). Det finns något av djurism i denna Jesu uppmaning att lära av blommorna och fåglarna. Det får mig också att tänka på Daniel Quinn i hans roman "Ishmael" (från 1992), där han skrev att "lämnarna" (han skiljde mellan två sätt att leva, "lämnarnas" ("leavers") och "tagarnas" ("takers") livsstil, där civilisationen levde på det senare sättet, medan naturfolken levde på det förra sättet) levde av gudarnas nåd, levde i gudarnas händer, vad han nu menade med gudar. Men detta behöver inte tolkas religiöst. Det kan vara att leva av moder Jords och växternas och djurens nåd, leva i dessas händer. De civiliserade ville inte leva av nåden, de tog istället kontrollen över gudarna, och gjorde dem till sina slavar.

Jesus levde själv av gudarnas nåd, närmare bestämt den gud han trodde på, den gammaltestamentlige guden Jahve, som visserligen var en fruktansvärd gud, men tolkades, enligt t.ex. gnostikern Marcion, (85 e.Kr. - 160) som en gud under den ende sanne guden, den senare trodde han var Jesu gud och fader. Ja, detta kan man förstå när man inser den gigantiska skillnaden mellan Jesus och den gammaltestamentlige guden, som av ateisten Dan Barker har kallats "The most unpleasant character in all fiction". Ateisten Richard Dawkins har också i sin bok "The god delusion" (2006) uttryckt sin vämjelse inför den gammaltestamentlige guden, och sin beundran för Jesus. Han skrev också en essay kallad "Atheists for Jesus". Här klingar Marcions inställning fortfarande, där Jesus ställs mot Jahve.

Jesus var djupt fattig, hemlös, luffare och anarkistisk revolutionär. För att förstå detta, tror jag man måste begrunda att Jesus var vilden och profeten Johannes Döparens "lärjunge" (eller "anhängare"), och döptes av denne. Och sedan måste man också begrunda att både Johannes Döparen och Jesus var i sin tur Mose lärjungar, denne märklige mytiske vildmarksprofet, som i vildmarkens ensamhet (efter 40 år i vildmarken som herde) mottog befallningen från Gud att befria Israels folk ur fångenskapen under den tidens Babylon, Egypten, och föra dem ut i vildmarken, för att leva där som boskapsskötande nomader (visserligen skulle de även kolonialisera Kanaan till slut, men det sätter jag på "djävulens", "demiurgens", räkning i myten). Och då måste man betänka att många bibeltolkare anser Jesus beskrivas som en ny Moses i evangelierna, särskilt i Matteus evangelium. När man förstått detta, och även begrundat att Romarriket var det nya Egypten och Babylon på Jesu tid, då faller alla pusselbitar till Jesu anarkoprimitivism på plats. Jag har på mina tidigare bloggar tolkat Jesus som en befriare från Romarriket, både

det på Jesu tid och det nutida romarriket, den västliga civilisationen, och som en som leder oss tillbaka till naturen, till fåglarnas och liljornas livsstil, till den fattiga livsstilen i harmoni med allt skapat som Franciskus och Jesus förespråkade. Jag fascineras än idag av denna tolkning av Jesus, även om jag tror att Jesus inte har existerat. Man kan istället, som jag gör i mitt ekoteologiska verk "Djurisk teologi. Paradisets återkomst" (2010), se Jesus inte som en enda människa, utan som ett mänskligt kollektiv av naturmänniskor, en "människotyp" som sakta dog ut/"korsfästes" av civilisationen, ungefär som stenåldersmänniskan ersattes av jordbruksmänniskan (vilket dock inte var vad Nya Testamentets författare menade).

Vi styrs mycket av myter, och mytiska figurer. Kan man tänka sig att myten t.o.m. har haft större inflytande över oss civiliserade människor (genom historien) än verkligheten? Den mytiske Jesus inspirerar oss fortfarande till fattigdom och solidaritet, kanske mer än någon annan mytisk varelse. Han leder oss på något underligt sätt, tillbaka till naturen, från sin plats i mytens värld. Vilken tragik då att se hur missförstådd Jesus blivit, och hur utnyttjad han blivit av maktens män för att fullfölja deras avsikter. Hur många kristna anarkister finns det, eller har det funnits genom historien? Inte många. Mest borgerliga kristna. Ja, de kristna utgör en stor del av den politiska, borgerliga högern, globalt sett. Man skulle tro att det var någon annan mytisk figur, som Batman, som låg bakom detta. Men tyvärr är det den fattige, rebelliske anarkopacifisten Jesus som så har blivit exploaterad av människorna, kanske mer missbrukad än någon annan.

Duvförsäljaren

Det var påskhögtid i Jerusalem,
och jag stod och sålde offerduvor på Templets förgård.

Jag hade en jättebur full med duvor.
Jag blev kissnödig, och bad min fru
bevaka duvorna medan jag gick bort för att kissa.
Jag tog pengarna med.

När jag kom tillbaka var alla duvorna borta.
Jag blev panikslagen, och visste inte vad jag skulle göra.
Min fru berättade att någon galning hade släppt
ut duvorna medan hon var ivrigt upptagen med ett samtal.
Penningväxlarnas bord var omkullvälta.

Jag såg en här av vita duvor sätta sig på Templets krön.

Mose hade kommit.

(ur min diktsamling "Yeschua")

2017-05-31

Min korta karriär som munk. En liten självbiografisk berättelse. Vad är jag nu?

År 2005, under min studietid i Åbo, grundade jag en munkorden för mig själv, som hette "Den Heliga Naturens Orden". En uppdaterad version av ordensregeln finns här. Såhär såg ordensregeln ut i december 2009, mitt

uppe i en psykotisk fas. Jag såg startdatumet på min orden som den dagen då jag gifte mig med tallen Shekina i Kråkkärrsskogen utanför Åbo sommaren 2005. Nästan ett halvt år senare trycket jag ordensregeln i min tidskrift "Gud - och intet mer".

Min orden är ingen sekt, och kan aldrig bli det, eftersom det är djuren som är våra ledare. Den är bara ett poetiskt och lekfullt ramverk kring mitt arbete, och har inga officiella medlemmar.

Nå, men jag tog dock snart min orden på allvar. Det räckte bara ett halvt år, så avbröt jag mina teologistudier i Åbo, och begav mig på luffen i Sverige, för att leva som luffare och hemlös uteliggare. Det var våren 2006. Jag hade lovat i min orden att bo med min make, naturen, och jag gjorde det också. Jag var nu naturens munk.

Mitt munkeri tog sig en paus när jag involverade mig i det litterära livet i Stockholm. Då ville jag bli en berömd poet, och brydde mig inte längre om Franciskusidealet som låg till grund för min munkorden. Men mitt munkeri gick in i en ny fas då jag sydde en munkkåpa till mig av ett brunt lakan sommaren 2007, och började klä mig i den överallt. Den gången hittade jag på "Döda Akademien", som var som ett kloster i min munkorden. Det var en poetisk lek, där jag samlades i fantasin med aderton döda filosofer, mystiker, författare och poeter, de bästa jag visste om (med undantag av Platon, men han måste vara med bara p.g.a. att Döda Akademin såg sig som en ny platonsk akademi). Jag samlades med dessa ledamöter i Nobelhusets bibliotek, och jag skrev ner protokoll som jag kokat ihop i fantasin. Det var en mycket givande lek, som var en lisa i det tunga livet som hemlös och utanför allt (jag bodde då i min kåta, och i min gamla hydda i Nackareservatet). Jag kallade mig den gången "litteraturens munk". Meningen var att jag med hjälp av Döda Akademien skulle odla litteraturens trädgård på samma sätt som munkar i gamla tider odlat sina fysiska trädgårdar, för att få stadga i livet och inte gå under i det hemlösa livet.

En vacker dag i december 2007 avbröt jag detta lekande, och begav mig på pilgrimsvandring till Nya Slottet Bjärka Säby, till Peter Halldorfs (en guru inom pingströrelsen) klosteraktiga kommunitet. Min gode vän idéhistorikern Einar Petander följde med mig den första biten. I början tänkte jag bara vandra till Bjärka Säby, men i Nyköping fick jag för mig att avbryta en gudstjänst hos Svenska Kyrkan (i St.Nicolai kyrka), och kritisera starkt deras rikedom. Detta blev något jag gjorde i flera kyrkor längs E4:n, främst pingstkyrkor. Det hela fick en del medial uppmärksamhet, något som kan studeras här. Det finns också några små filmsnuttar om mig från denna tid, som kan ses här, bl.a. om min aktion i pingstkyrkan i Jönköping. Jag var full av helig vrede över den västerländska livsstilen, som så förstörde och utsög tredje världen. I kölvattnet av dessa aktioner började jag kallas för "munken" i svensk pingströrelse.

När jag kom tillbaka till Stockholm i början av 2008, fortsatte jag med mina aktioner i flera stockholmska kyrkor, bl.a. Filadelfiakyrkan, den stockholmska pingströrelsens huvudsäte, största pingstkyrkan i Sverige. "Munken slog till igen", hette det i tidningen Dagen den gången.

I slutet av Mars 2008 föll jag i gråt en dag när jag gick genom Flaten naturreservat utanför Stockholm, och kände en väldig längtan efter att försonas med mina föräldrar, som jag var på kant med. Jag kände det som en himmelsk kallelse att gå och försona mig med dom. Så jag gjorde så genast. Jag besökte först Åbo i en månad, och passade på att göra några aktioner där i olika kyrkor, något som en gång, då jag låg på mitt ansikte och sörjde i Åbo Domkyrka med texten "Vi korsfäster naturen" bredvid mig, och min ryggsäck liggande med ett svart myggnät över och ett kors av träpinnar på sig, var nära att gå riktigt illa. Jag ville inte flytta på mig när

de skulle ha konsert i kyrkan (jag låg mitt i hallen), och då kom polisen och bar mig ut, och jag fick tillbringa natten i finkan. Morgonen efter sändes jag till psykiatriska avdelningen i Kuppis i Åbo, där jag förhördes. Jag blev chockad av denna behandling. Men jag var faktiskt svart i ansiktet av aska, och kallades skämtsamt "askmannen" av polisen. Ja, aska var en rekvisita som jag ofta använde i olika kyrkor för att demonstrera sorg över deras förtryckande livsstil.

Jag hade också några äventyr på Åbo Akademi. Jag bad tideböner inne i hallen på Arken, där humanistiska fakulteten residerade, och fick portförbud. Jag togs en gång av väktare när jag bevistade en filosofiföreläsning, och togs till polisstationen. Jag släpptes dock. Då flyttade jag bara till platsen utanför Arkens grind, strax vid ingången, där jag fortsatte be mina tideböner varje dag. Jag hade också ett träkors, och en lång pinne, och jag gjorde med dem som Franciskus av Assisi gjorde på sin tid, han gned pinnarna mot varann och lekte att han spelade ett instrument. Jag gned alltså en pinne mot träkorset jag bar i min stora ryggsäck, och sjöng hembrända, improviserade sånger om "messias". Mina improvisationer byggde på tidebönssångerna i tidebönsboken som Peter Halldorfs kommunitet använde, och det var också ur den boken jag bad mina tideböner (jag bad dem var som helst på den tiden, när klockan blev "tidebönsdags", böjde jag bara knä och bad ur tidebönsboken, oavsett om jag var på gatan eller inomhus").

I början av Maj begav jag mig på vandring från Åbo till Kyrkslätt, iklädd min munkkåpa, utan någon ryggsäck och sovsäck (dem hade jag gett bort), utan något med mig annat än en stav. Det var en sträcka på ca 150 kilometer, som jag tillryggalade på ca en vecka. Jag knackade på hos folk för att få övernatta, och fick det också, alla nätter förutom en.

Sedan kom jag till slut till mina föräldrar. Jag blev inte vänligt mottagen, mina föräldrar gillade inte min munkkåpa, och min vilja att vara munk. Jag minns inte helt om jag fick stanna genast, i vilket fall som helst fick jag stanna till slut, om jag tog av mig munkkåpan. Det gjorde jag, men till slut orkade jag inte längre, och tog på mig munkkåpan och vandrade iväg mot Helsingfors, utan något med mig. Jag stuvade foten kraftigt i Helsingfors centrum, när jag skulle dansa till musik som några ungdomar som skejtade hade på, och försökte ta mig tillbaka till Kyrkslätt. Jag nådde till Esbo, där jag vid kusten hittade en lite söndrig roddbåt utan åror, som inte var låst, och jag stal den, för jag hade så ont i foten att jag inte orkade gå längre. Båten hade en liten åra, som jag paddlade med. Jag kom inte långt innan jag såg några som stod och bad vid stranden, och jag besökte dem, platsen visade sig vara ett kristet behandlingshem. När dom fick veta att jag hade stulit båten, tvingade dom mig att lämna tillbaka den, vilket dom hjälpte mig att göra genom att åka båt med mig till stället där båten hade stått, med den på släp. Sen körde föreståndaren mig till Helsingfors, eftersom jag ville besöka ett ekumeniskt kristet kloster på en ö utanför Helsingfors, som jag hört om. Det var dit jag hade tänkt paddla med min båt. Jag åkte dit, med pengar av föreståndaren. och besökte klostret, vars ende medlem, en äldre kvinna, inte blev glad när jag frågade om jag fick övernatta i klostret, Hon gav med sig mycket motvilligt (en överraskning för mig), och jag fick bara sova där en natt. Jag spenderade en vecka på ön, ätande bär som jag hittade på folks odlingslotter, och mat som jag tiggde till mig. Jag fick också en sommarsovsäck, och jag sov på nätterna i en ladugård på ön. Det var kallt på natten (och även på dagen, jag frös både på natten och dagen), och en kväll sökte jag mig till fåren på ön (den hade får i en inhägnad), och försökte värma mig vid deras sida på natten, vilket lyckades, de lät mig sova bredvid sig, vilket fick som resultat att sovsäcken luktade starkt av fårskit. Fårskötaren upptäckte mig, och tog mig till sin lägenhet, och jag fick sova en natt hos honom. Han var homosexuell, och antastade mig, vilket var obehagligt. Men han gav sig till slut.

Till slut kom jag på att jag inte ville vara munk längre, utan bara människa, bara människa. Det var som en uppenbarelse från himlen, och jag begravde munkkåpan under ladugården där jag sovit, långt in under den kröp jag, och gömde munkkåpan (det fanns ett trångt utrymme under golvet). Jag ristade in på ladugårdsgolvplankorna orden "Bara människa", just på den plats där min munkkåpa låg under golvet. Den finns antagligen där än idag, för jag gömde den så väl. Sedan fick jag hjälp av några människor att ta mig till fastlandet igen med roddbåt, och så vandrade jag till närmaste tunnelbanestation och åkte hem med tunnelbana och tåg.

Jag var nu mitt i en fasta på råkost som jag påbörjat strax innan jag kom till ön (denna fasta var en av orsakerna till att jag frös på ön), och fortsatte fastan när jag kom hem till mina föräldrar, som nu tog emot mig. Jag fastade allt som allt i fyrtio dagar, och blev mycket svag och smal. Det ledde till psykos, som gjorde att jag tvångsvårdades för första gången på psykiatrisk avdelning. Men det är en annan historia. Så här var det i alla fall med mitt munkeri 2007-2008.

Hur förhåller jag mig nu till munkeriet? Ja, jag har ju ännu min orden, för mig själv, och har uppdaterat den så den passar mig nu. Men jag har fått en flickvän, vilket inte passar med munklivet. Jag skulle snarare sig mig som någon slags sekulär, västerländsk sadhu, som är en slags indisk asket. De festa sadhun lever visserligen i celibat, men i vissa grupper tillåts sadhun att ha fru och familj. Munkarna i öst och väst har däremot inga sådana undantag. Så sadhu-idealet ligger närmare vad mitt liv handlar om, än munkeriet. Jag är någon slags västerländsk asket, sadhu eller fakir. Vi har inga ord för detta, vilket säger något om västvärldens andliga fattigdom. Vi har bara luffartraditionen och bydåretraditionen, inget mer. Och luffartraditionen har dessutom dött ut, vilket säger ännu mer om oss. Ingen av dessa traditioner gör rättvisa åt det jag är, mitt liv är nämligen djupt religiöst, förvisso ateistiskt, men med en stark andlighet, främst moder-jord-andlighet, något jag skulle kalla "religiös naturalism".

2017-09-28

Inte en enda bok om asketismen på antikvariat Alfa och Rönnells antikvariat. Några tankar om asketismen.

Idag var jag på antikvariat Alfa på Olof Palmes gata, kanske Sveriges största antikvariat om man räknar med hur mycket litteratur som står framme (över 200 000 titlar i lager), för att leta efter böcker om asketism och enkelhet. De har en mycket stor avdelning religiös litteratur, säkert över tre tusen böcker bara om det. Jag gick igenom alla relevanta underavdelningar, och fann inte en enda jävla bok i ämnet. Däremot de gamla vanliga helgonbiografierna om Franciskus, Birgitta & co, där kan man förstås hitta asketism här och där. Men inte en hel bok om det. (Tillägg 26.4.:Nästa dag var jag på Rönnells Antikvariat, som sägs vara det största antikvariatet i Sverige, med samma resultat) (det finns annars sparsam kristen litteratur i ämnet, Patrik Hagmans "Om kristet motstånd" (Artos 2011) och Richard J. Fosters "Freedom of simplicity" (HarperOne 2005) tangerar det jag frågar efter).

Är denna brist symptomatiskt för hela den västerländska religiösa litteraturen (jag föreställer mig att det är annorlunda i Indien)? Det känns som om kristendomen har glömt det viktigaste i all religion, barmhärtigheten, att skona livet. Där ute i verkligheten, inte bara i sin egen fantasi. Det kan man bara med asketism och frivillig fattigdom och enkelhet. Rikedom och lyx förstör livet, förstör naturen, förtrycker djuren och ens fattiga medmänniska. Det kan vem som helst räkna ut. Vem är det som betalar priset för vår rikedom? Vem jobbar för oss i Kongos gruvor

och i Kinas fabriker med slavlöner och allt för långa arbetsdagar? Bara den dator jag skriver detta på har kostat mycket lidande. Därför kan jag inte skriva särskilt mycket annat än sånt som åtminstone kompenserar det lidande mitt teknologianvändande förutsätter.

Kristendomen pratar så mycket om kärleken till nästan, men när det kommer till den basala verkligheten, är de ofta lika förtryckande rika som många västliga ateister, om man tänker globalt, och jämför dem med de fattiga i Indien. Den globala måttstocken på rikedom är den enda som gäller. Då är man störtrik även om man kör runt i en gammal röd Skoda från åttitalet och tjänar åttatusen kronor i månaden. Detta har inte många fattat.

De kristnas prat om kärlek och nåd är för mig tomma ord om de inte faktiskt börjar skona livet med frivillig fattigdom, så långt det låter sig göras här i västvärlden (med sitt system som gör godhet och barmhärtighet allt svårare och svårare). Annars blir Jesus och helgonen bara prydnader som ska göra deras fasad mera glänsande, "vitkalkade gravar", som Jesus sade i Nya Testamentet (Matt.23:27).

Men inte heller ateisterna har mycket att komma med när det gäller asketismen. Även de har ofta glömt det viktigaste (varför är de så ofta rika, varför finns det så många industriägare och bisnismän bland dem?), och göder den avsakralisering av naturen och livet som sekulariseringen har fört med sig. De har begått fadersmord på religionen, de har kastat ut barnet med badvattnet, som om de inte hade något att lära av Jesus och helgonen. Vi har mycket att lära av dem. Särskilt av Franciskus av Assisi, bakom alla myter och legender. Den muslimska sufi-filosofen Seyyed Hossein Nasr går så långt att han menar att bara religionen kan rädda naturen, ty den har bevarat känslan av livets helighet. Jag tror miljörörelsen, när den är som bäst, har bevarat denna känsla, och tror inte man måste återgå till traditionell religion, men kanske miljörörelsen är en slags sekulariserad religion?

2018-04-25

Dröm inatt om religionen och skillnaden mellan dess mystiker och dess fundamentalister

Jag hade en dröm om religionen i natt, minns inte så tydligt händelserna (kan inte återge dem), men minns tankarna den uttryckte (den var djuptänkt och lärorik!), som kommer här, lite elaborerade:

Alla heliga män och kvinnor har i alla tider haft någon sorts koloss eller tingest som varit deras förbindelselänk till det gudomliga, antingen det har varit trägudar, kyrkobyggnader, Bibeln eller TV:n (tänk på amerikanska TV-evangelister). De mest avancerade helgonen har bara haft sitt eget inre liv, Guds närvaro i det inre, (t.ex. George Fox och kväkarna), som en sådan, och det är också den mest effektiva kolossen, ty genom att se i den kan man färdas i tid och rum, tala med de döda, tala direkt med Gud och Jesus, skåda in i framtiden (allt detta dock i personens fantasi, men dock, vilken inspirationskälla!) och mycket annat. Den blir lite som trollkarlarnas spådomskula (kristallkula), men långt effektivare. De som gjort mest på detta sätt, skådat in i det inre och in i "andevärlden", kallas traditionellt ofta "mystiker", de är de religiösa nyskaparna och de religiösa anarkisterna, och de har mest att ge inom religionen, och har bidragit mest till att religionen gått framåt, utvecklats, och närmat sig mer och mer sanningen och verkligheten. Ty mystikern är inte så fjättrad av yttre ting (i bästa fall) som binder hens andes utveckling och nyskapande förmåga, och mystiken är således vägen till fritänkeri.

Mystikerna har alltid haft ett underligt balanserande mellan helig dårskap ("dårskapen i Kristus") och riktig dårskap, och det är på denna i sanning smala väg de största insatserna gjorts. Fundamentalisterna bland dem var inte sällan riktiga dårar, däremot de som tänkte och förstod att de tänkte symboliskt och famlande, behöll förståndet, och kunde fördjupa sin mystik (krävs bara lite ödmjukhet här, en viktig ingrediens i den heliga dårskapen). Var aposteln Paulus av den förra sorten? I min dröm, ja. Men jag tror inte han var sinnessjuk i verkligheten. Ingen är sinnessjuk bara för att hen är religiös. Den underliga mystik som frodats hos Ulf Ekman och Livets Ord är dock definitivt av den sjukliga sorten, deras kolosser är Bibeln och TV:n (med sina amerikanska, glättiga "Health and wealth"-TV-predikanter, i drömmen var det så, och det ligger ett korn av sanning i det). De har dock blivit sundare med tiden.

Men i alla religioner är det inte den hårt arbetande, underdåniga massan det är fel på, de är livgivarna, för det mesta (jag tänker då främst på bönderna och hantverkarna i gamla tider, ju "bättre" arbetarna fått det, desto svårare är det att finna livgivande egenskaper hos dem, i takt med industrialiseringen). Det är parasiterna, prästerskapet, som fördärvar religionen, det är ofta de som upprätthåller den sanna dårskapen; fundamentalismen. Mystiken är folkets religion (tänk på New Age, dagens nya folktro, en renässans för gamla tiders hedniska folktro), den faller folket i smaken, ty den är fri och livgivande som de själva är när de får leva utan herrar, och den ligger nära naturen och djuren, det de fattiga har mest gemensamt med. De stora mystikerna (ta t.ex. Franciskus av Assisi och Emanuel Swedenborg, två giganter) var sällan präster.

Askes är ett av mystikerns viktigaste kännetecken genom historien, och därför har hen ofta varit ogift, och lämpat sig dåligt för familjelivet. Men de bästa mystikernas askes har inte varit rigid och livsförnekande som vissa indiska fakirers, utan livgivande för både en själv och världen. De bästa har, som Paulus, förstått att det inte är det yttre celibatet som räknas, utan det inre, inre jungfrulighet, inre avskildhet och renhet. Celibat är ingen sport. Blir det till förälskelse, gift dig, säger Paulus, "det är bättre att gifta sig än att brinna av åtrå" (1 Kor. 7:9). Men behöver du ingen hustru, sök ingen hustru, bäst att vara förutan, så man inte frestas att hora med Babylons system. Så tror jag Paulus tänkte. Bevara kärnan: askesen. Det är att ha förståndet i behåll, allt annat leder till katolska prästers celibatlöften och alla perversiteter detta leder till. Fundamentalism. Ett celibat att skryta med kanske, men knappast mer.

Konklusion: Alla religiösa lever på sin religions mystiker, dessa är religionens livgivare. Men i händerna på fundamentalisterna blir även mystikernas läror till stela dogmer, som används till att förtrycka och dräpa liv. Mystikern Martin Luthers* upproriska reformation på 1500-talet blev i svenska maktmänniskors händer under samma sekel till ett förtryck utan like, där man fick dödsstraff om man gycklade med Gustav Vasas Bibel. Fundamentalistprästen har en märklig förmåga att förvandla allt hen vidrör (även diamanter) till aska och sopor.

*vars mystik ofta förtigits, men lyfts fram av Christian Braw i boken "Mystikens arv hos Martin Luther" (Artos 1999), som jag läste som kurslitteratur på Åbo Akademis teologiska fakultet. Luther var i mångt och mycket en livgivare och en religiös nyskapare, men blev allt mer borgerlig och förtryckande på äldre dar, såsom det brukar gå med upprorsmakare som får makten.

2018-04-24

Något om asketismen och dess ekologiska betydelse. Och något om Sadhu Sundar Singh och indiens sadhun.

Asketismen borde uppvärderas i vår tid, p.g.a. miljökrisen, som har uppstått p.g.a. västvärldens och världens städers överdådiga lyxlivsstil. Man skulle inte minst tro att de kristna, ”Guds utvalda folk”, skulle gå i spetsen för denna uppvärdering, eftersom Mose, Johannes Döparen, Jesus, Paulus och Franciskus av Assisi alla var sanna asketer. Men det är inte direkt det vi ser, istället ser vi rörelser som Livets Ord uppmana en till att bli rik, som att rikedom skulle vara ett tecken på Guds välsignelse. Det skulle aldrig kunna hända i hinduismen, eller i zenbuddhismen, där asketismen av tradition är mycket mer rotad.

Jag tror asketismen har råkat i dåligt rykte p.g.a. det missbruk av densamma som asketer i österlandet, särskilt i Indien och Tibet, uppvisat, hur de till ingen nytta plågar sig och späker sig, ofta på mycket grymma och utspekulerade sätt. Men man måste inte syssla med destruktiv och livsförnekande asketism. Man kan syssla med asketism som ger en själv, världen och naturen liv. Sådan som tjänar livet, och inte förstör ens egen kropp, utan stärker den. Lyx är däremot destruktiv inte bara för omgivningen, utan även för ens egen kropp, och detta delar den med den livsförnekande asketismen. Att leva enkelt och fattigt, arbeta mycket med kroppen, röra sig mycket, vara mycket ute, sova i skogens rena luft, luffa omkring, fasta med måtta, äta hälsosamt, inte tvätta sig för ofta, gå barfota så ofta man kan, allt detta är livsbejakande saker som bygger upp både kroppen och omgivningen. Man får så att säga två flugor i en smäll.

Kristendomen har enligt min åsikt ibland mer att ge för vinnandet av en sund asketism än österländska religioner. Är det för att barmhärtighet, nåd och förlåtelse spelar så stor roll (som den gör särskilt hos lutherdomens bästa teologer och hos de bästa mystikerna)? Visserligen har vi medeltida katolska munkar som späkte sig själv obarmhärtigt, visserligen har vi Simon Styliten i antiken som bodde uppe på en hög pelare trettio år av sitt liv, för att komma närmare Gud med bön och askes. Men vi har en grund i Bibeln med enligt min mening oftast sunda asketer, som lät asketismen tjäna livet (för det mesta, att ge sig frivilligt till korsfästelsestraffet anser jag som destruktiv askes). Och vi har Martin Luther, som gjorde uppror mot katolska kyrkans självspäkande andlighet, och började leva av nåden. Men sist och inte minst har vi en kristen sadhu, indiern Sadhu Sundar Singh (1889-1929?), som kanske är den mest kände kristne asketen under 1900-talet, och som också hade en hälsosam askes helt väsensskild från självplågeri-asketismen. Sadhun är en indisk, hinduisk asket som lämnat ”världen” för att helt ägna sig åt andligheten, och lever som hemlös tiggarmunk, ibland som eremit boende i skogar och grottor, levande på allmosor, egendomslös, barfota, ibland naken. Man räknar med att det finns 4-5 miljoner sadhun i Indien idag. De är väldigt respekterade av vanligt folk, som anser det vara en helig plikt att ge dem mat och logi. Sadhuna vandrar och luffar mycket omkring i Indien, och får även resa gratis med tåg. Även "bang", den traditionella indiska marijuana-drycken, är gratis för dem. Sadhuna i Indien röker mycket marijuana, och har varit en stor inspiration för hippierörelsen och rastafarianerna. Många sadhun har även rastahår, som även har influerat nämnda rörelser.

Sadhu Sundar Singh var alltså en kristen sådan sadhu, som var något helt enastående på sin tid, när han blev känd över hela världen (han besökte flera gånger västvärlden, bl.a. Sverige, där ärkebiskop Nathan Söderblom tog emot honom). Han var hindu och sikh innan han omvände sig till kristendomen genom en Jesusvision när han var 14 år gammal. Sundar Singh bestämde sig vid sin omvändelse att bli en kristen sadhu, och klädde sig i den traditionella saffransgula sadhudräkten. Sundars enda egendom kom att bli en filt över axeln och Nya Testamentet på urdu i fickan. "Jag är

inte värdig att följa i min Herres fotspår", sade han, "men som han, vill jag inte ha något hem, inga ägodelar. Som han vill jag tillhöra vägen, delande mitt folks lidanden, ätande med dem som vill ge mig husrum, och berätta för alla människor om Guds kärlek".

Sundar gjorde långa missionsvandringar till fots barfota, bl.a. genom Kashmir och Afghanistan. Hans fötter blev såriga och blödde ofta, och de kristna kallade honom därför "Aposteln med de blödande fötterna". Det var vanligt att han blev förföljd där han predikade evangeliet, och hade många underliga, extrema upplevelser. Han gjorde ofta vandringar i Tibet, och försvann för gott där till sist under en vandring 1929, man har aldrig hört av honom sedan dess.

Sundar var en av de mest spontana och naiva, barnliga helgon jag känner till, som var helt främmande för andliga tekniker, system och rigiditet. Han var visionär (han satte sina egna visioner över kyrkans tradition, i nästan anarkistisk anda) och hade ofta syner då han steg in i andevärlden ungefär som Swedenborg (som han också kände till och uppskattade, han sade t.o.m. att han hade haft visionär kontakt med hans ande). Men han försökte aldrig uppnå dessa syner, utan lät dem komma naturligt. Yogans tekniker för att komma i extas var honom djupt främmande. Hans böneliv var ofta ordlöst. Han menade att andligheten skulle vara ”inifrån ut”, inte ”utifrån in” så som de andra hinduiska asketernas andlighet ofta var, med all deras andliga träning och teknik. Det påminner lite om debatten mellan vissa romantiker och språkmaterialister inom poesin, om poesin ska skrivas ”inifrån ut” (romantikernas position) eller ”utifrån in”.

Denna andlighet kan illustreras av en av de liknelser som Sundar berättade för sina åhörare (han var expert på att hitta liknelser och använda dem), som går så här: ”På bergen rinna floderna friskt undan och bryta sin egen väg. Men på slätterna måste kanalerna med möda grävas för att få vattnet att rinna. Så är det med dem som leva på höjderna med Gud. Den Helige Anden banar sig väg på egen hand. Men de som ägna föga tid åt bön och Guds gemenskap måste med möda planera och organisera.” (i Nathan Söderbloms bok ”Tre livsformer. Mystik (Sundar Singh) - Förtröstan – Vetenskap, 1922, s. 22). Sundar var en solitär, som gick sin helt egen väg, och vägrade skapa en rörelse eller sekt kring sin egen person, trots att många ville att han skulle göra det, som att grunda en sadhu-skola.

Sundar var också universalist, en som trodde på alla människors slutliga frälsning. Ondskan skulle en gång ta slut, och Gud bli ”allt i alla”. Det passar väl in på den mildhet som många vittnade om fanns i Sundars väsen. Sundar var dock en kristen av rätt konservativ sort, som trodde på Jesu återkomst och misstrodde bibelkritisk forskning. Men han var liberal på det sättet att han inte förkastade hinduismen/ sikhismen helt och hållet, utan tog vara på det goda som fanns inom den, inte minst den goda asketismen. Han gjorde en syntes av det bästa inom hinduismen och det bästa inom kristendomen. Av de kristna var Franciskus av Assisi honom närmast (förutom Bibelns helgon), förstås.

En artikel på internet av indiern Pritam Singh Sandhu heter ”Sadhu Sundar Singh – en skandal för den bekväme”.

I boken "The wisdom of Sadhu Sundar Singh"(2014) kan man läsa följande ord av Sundar:

”I Indien, känner en överallt – även genom avgudar och altare, pilgrimer och botgörare, tempel och bassänger – att där finns en längtan efter högre ting. I västvärlden pekar däremot allt mot arméer, stor makt och materiella ting. Det är denna ondskans kraft som gör mig så ledsen.”

”Västvärlden är som Judas Iskariot, som åt med Yesu, bara för att senare förneka honom. Västvärlden borde frukta Judas´ öde, om inte den vill hänga sig själv på lärdomens träd.”

Min kommentar: Är det inte detta västvärlden gjort sedan Sundar Singhs tid, genom vetenskapen i dess nesliga maskopi med teknologin, som inte bara ohyggligt förtryckt tredje världen och djuren, utan även håller på att förstöra klimatet, vilket hotar själva mänsklighetens och ekosystemets fortlevnad? Det är sannerligen att hänga sig i sin egen lärdom, efter att den, genom att livet avsakraliserats, förrått sin egen kulturs viktigaste ”grundare”, den mytiske Jesus, och hans lära om respekt för livets helighet, all religions grundpelare.

”Materialism och intellektualism har gjort deras (i västvärlden) hjärtan hårda.” (Sundar Singh i samma bok)

Sundars kärlek till allt levande kan illustreras av en berättelse som han berättat i en av sina böcker:

”Det berättas, att en sufi (muhammedansk mystiker) på en resa förde med sig en del vete. När han varit på väg några dagar, öppnade han vetesäckarna och fann i dem en mängd myror. Han satte sig och grubblade över deras olyckliga öde: han blev överväldigad av medömkan med de små vilsegångna varelserna, återvände samma väg, som han kommit, och avlämnade dem oskadda vid deras ursprungliga hemvist.” (Sadhu Sundar Singh: Meditationer över olika faser i det andliga livet, 1926, s. 62)

Det finns mycket att hämta för miljörörelsen i religionshistorien, bara för att man är ateist (som jag är), betyder det inte att man inte har något att lära av religionen och helgonen. Religionen är faktiskt all kulturs vagga, och har fått bära en mängd tankar och mänsklig visdom.

2018-05-21

Öppet brev till moskén vid Björns trädgård

av Lars Larsen,

En naturens väckelsepredikant som har klottrat på er dörr. Naturens förlag 2018 (avskrift av en handskriven minibok)

Bästa imamer i moskén vid Björns trädgård.

Hösten 2012 skrev jag "Joh. ev. 12:32 = Lilla Bibeln" på ytterdörren till er moské. Det syftar på profeten Isas ord i Johannesevangeliet (Nya Testamentet) att "När jag blir upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig." Det var för mig religionens kärna, och jag skrev det överallt på väggar och dörrar i Stockholm, i ett anfall av apokalyptisk "psykos". Jag ber er om förlåtelse för detta, jag vill inte vara i fiendskap med er, och hoppas jag slipper betala skadestånd, ty jag är hemlös, nästan utan inkomster. Jag har fått mitt straff, tre månaders tung vistelse på psykiatrisk avdelning, tvångsvårdad och tvångsmedicinerad, vintern 2012/2013. Jag skrev det inte för att förstöra er dörr, utan i förtvivlan över den andliga döden i Stockholms religiösa liv, full av tro som det är på evigt helvete för de som inte lyder de religiösa ledarna. Jag känner mig då mera hemma i mansur Al-Halladjs heliga dårskap, som kostade honom tortyr och plågsam död, ja som Qalandariyya-ordens muntra, vandrande, hemlösa heliga dårar. Där kommer till syne något av Adams* naturlighet och oskuld i Edens lustgård, ett med den natur som ni tänker er att Allah har skapat och älskar innerligt. Det var något av denna Adams (före syndafallets) ande som fick mig att skriva på er dörr, för att påminna er om profeten Isas exempel i den nytestamentliga mytologin, han som var "den andre Adam", Messias, som gav oss Eden tillbaka, och skall återföra oss alla dit, till den vilda naturens oskuld och renhet. För mig är Isa inte en historisk person, utan en opersonlig "ande" som bor i oss alla ungefär som naturen bor i oss alla, och hans återkomst som Messias är att denne ande segrar över

civilisationen/Babylon/Shaitan (satan), så att vi åter kan leva som våra yttersta förfäder, i tält, kåtor och hyddor i öknar och skogar och på landsbygden. Lite som de gamla beduinerna. Utan att förstöra denna vackra värld med teknologi och utsläpp. Ja, "teknologin är Antikrist", som en marockansk sufi inom Naqshbandiorden i Spanien sade till mig. Och det kommer att bli en "domedag", då naturen ska döma oss alla, och få civilisationen att kollapsa.

Vill ni ändå straffa mig, låt mig betala med arbete, ty jag har knappt några inkomster.

Ni kan kontakta mig på min ekofilosofiska blogg på www.universalist.blogg.se eller mejla mig på naturensbarn(at)yahoo.com.

Vänliga hälsningar, "Abdurrahman", en f.d. sufi, som uppskattar Seyyed Hossein Nasr´s tankar om naturen och religionens roll i att rädda den. Låt oss föra dialog om detta!

* Jag tolkar Adam mystiskt-mytologiskt, som syftande på hela urmänskligheten

2018-05-08

Något om Leo Tolstoj

Medan det nästan är tradition att författare som varit radikala i sin ungdom blir alltmer konservativa och borgerliga på äldre dagar, när de etablerat sig, gällde det motsatta för Tolstoj. Han blev alltmer radikal desto äldre han blev, och krönte sitt liv med att rent fysiskt liera sig med samhällets allra nedersta botten, den helige dåren och den hemlöse luffaren.

2018-05-09

Nathan Söderbloms tystnad om David Petander. Och något om hippierörelsen.

Den 20 maj 1914 tillträdde Nathan Söderblom, Sveriges mest berömda biskop genom tiderna, ärkebiskopsstolen i Sverige (vissa säger att han t.o.m. är en av Sveriges mest kända personer genom tiderna).

Inte långt efter, den 6 oktober 1914, dog Sveriges vackraste helgon någonsin, "vandrarprästen" David Petander, även kallad "en svensk Franciskus".

Nathan Söderblom, professor i teologi och religionshistoria, var expert på mystiker och profeter, och skrev en bok om den indiska mystikern Sadhu Sundar Singh 1922, kallad "Tre livsformer: mystik (Sundar Singh), förtröstan, vetenskap".

Det finns en hel del likheter mellan David Petander och Sadhu Sundar Singh. Båda vandrade omkring som hemlösa tiggare och luffare, för att predika evangeliet.

Men när man googlar på det, finner man inte ett enda omnämnande om David Petander av Nathan Söderblom, trots att det skrivits en hel del om Petander, minst sju böcker och en hel del artiklar.

Istället skrev och talade Söderblom mycket om Sadhu Sundar Singh, som även besökte Söderblom i Sverige, och Söderblom gav ut flera av hans skrifter.

Vad påminner detta om? Jo, om hippierörelsen, som svärmar för Indiens och Tibets gurusar när den ska leta efter andlig vägledning, och glömmer vår egen kyrkohistoria, ja själva Bibeln. De vet sällan vem David Petander är, vårt lands vackraste helgon.

En gång när ett gäng västerlänningar skulle besöka Dalai Lama, och sökte vägledning av honom, sade Dalai Lama till dem: "Gå och gräv i era egna traditioner!"

Aposteln Paulus (eller vem det nu var som skrev första Timoteusbrevet) sade också en gång att den som ska göra gott, och inte tar hand om sina närmaste, är värre än en hedning. 1. Tim. 5:8: "Men om någon inte sörjer för sina anhöriga, i synnerhet den egna familjen, har han förnekat tron och är sämre än en som aldrig har trott."

Att känna sitt eget lands historia är ABC i allmänbildningen. Och en stor del av vårt lands historia är faktiskt kyrkohistoria. Så mitt råd till alla hippien är att bilda sig och läsa Bibeln och kyrkohistorien innan de jagar gurun i Indien. De kommer att hitta helt tillräckligt med andligt sprängstoff i vår egen historia (detta säger jag som bokmal och expert på vår egen kyrkohistoria), och kommer att spara en del flygresor på kuppen, spara pengar och koldioxidutsläpp, alltså.

Brist på bildning har förstört hippierörelsen och den därmed besläktade New Age-rörelsen.

2018-05-24

Nyckelvers i Bibeln som öppnar förståelsen för helgonens historia

"Likaså kan ingen av eder vara min lärjunge, om han icke försakar allt vad han äger."

(Jesus i Lukas 14:33)

P.S.: "Försaka" är ett gammalt ord för "avstå från", "avsäga sig".

2018-05-26

Liten Franciskusbiografi

(avskrift av en handskriven minibok som jag ska ge till en präst i St. Klara kyrka)

Liten Franciskusbiografi

sammanställd av Lars Larsen, En naturens väckelsepredikant.

Naturens förlag 2018

Tillägnas St.Clara* Kyrka,
med tack för allt stöd till
de fattigaste ibland oss.

*St. Clara är Clara av Assisi, Franciskus av Assisis vän, som också skapade en tiggarorden, en för kvinnor (Franciskanerordens andra gren, "klarissorna").

- - - - - - - - -

"Lovad vare du, min Herre, för vår syster, moder jord, som föder oss och bär oss och framalstrar allehanda frukter och färgrika blomster och örter" (Ur Franciskus' Solsång, övers. av Br. Agostino)

"Och liksom fåglarna intet äger i denna världen, skulle bröderna inte heller äga något, utan i allt anförtro sina liv åt Guds goda och faderliga omsorg." (Ur "Fioretti" (en av de tidigaste legendsamlingarna om Franciskus) kap. XVI, övers. av Br. Agostino)

"Ta inte mina pärlor!", utbröt Franciskus, när en av bröderna ville skaka av lössen ur hans fårpäls." (Lars Larsen, fritt ur minnet av vad han läst om Franciskus)

"...inte ens ohyra och råttor kan han förmå sig att döda, en slags livsvördnad till utseendet så lika men till innebörden så olika, de buddhistiska munkarnas." (Emilia Fogelklou i boken "Frans av Assisi" 1922)

"När den helige Franciskus såg en mask på vägen tog han den i handen och lyfte den åt sidan, så att den inte skulle bli ihjältrampad." (Annika Spalde och Pelle Strindlund i boken "Varje varelse ett Guds ord. Omsorg om djuren som kristen andlighet", Arcus förlag 2005)

"Sankt Bonaventura (1221-74) skrev i sin biografi över Franciskus att denne kallade varje djur, hur litet det än var, för "broder" eller "syster" eftersom de hade samma ursprung som han själv. De hade frambringats av samma Skapare:" (Spalde/Strindlund i ovannämnda bok)

"Franciskus av Assisi (1182-1226) lovsjöng den heliga lydnaden till Gud. Den höll det egoistiska jaget i schack, "så att människan kan tjäna alla människor på jorden och inte bara människorna, utan också alla djur, tama och vilda." (Spalde/Strindlund i samma bok)

"I stället för att vara en förbannelse, som man i resignation fördrager, blev egendomslösheten en källa till glädje och frihet, en känsla av förening med hela skapelsen."..."Fattigdomen var hans glädje." (Ur Lechard Johannessons bok "Franciskus. Karismatikern. Den egendomslöse.", Centro Ecumenico Nordico Di Assisi, 1975)

"I Italiens varma klimat är det möjligt att gå barfota och sova ute under natten. Vi vet ju att Frans och hans medbröder praktiserade detta." (Lechard Johannesson, i ovannämnda bok).

"Vi får inte värdesätta penningar mer än sten. Djävulen vill förblinda dem som strävar efter att skaffa sig penningar och som anser dem för mer än sten." (Franciskus, citerad av Lechard Johannesson i samma bok)

"Egendomslösheten är en Kristi gåva - inte ett krav." (Lechard Johannesson i samma bok)

Epilog

"Det finns en orsak varför kyrkohistoriens vackraste och ljuvaste helgon, Franciskus, också var den som var närmast naturen, mest naturbarn av dem alla." (Lars Larsen)

2018-05-07

Den kristna kyrkan lever i det Gamla Förbundet

En liten tid, på de första apostlarnas tid, stod den kristna kyrkan och dallrade på gränsen till det Nya Förbundet, särskilt under förföljelserna, som hade en särskild förmåga att förädla de kristna*, sedan gled kyrkan sakta och omärkligt tillbaka till Gamla Förbundet och där har den förblivit sedan dess, allt starkare med tiden, förutom några ytterst få undantag, mer på individnivå än på församlingsnivå (tänk på alla heliga dårar, som Franciskus, t.ex.)

Vad jag anser det Gamla Förbundet vara, kan ni räkna ut; det är "förebilder" till Naturens paradis som går att hitta här och där i civilisationens skrymslen. Det Nya Förbundet är Naturens paradis själv i all sin härlighet, där fåglar och myror lever. Relationen mellan Gamla och Nya Förbundet är ungefär som relationen mellan bokstav och verklighet, mellan människan och hennes skugga, vilket även Nya Testamentet lär (se t.ex. Hebr. 8:5 och Kol. 2:17)

* "Martyrernas blod är kyrkans utsäde" (Kyrkofadern Tertullianus)

2018-06-09

Det finns kraft i Jesu blod

Offerritualerna i det judiska Tabernaklet, särskilt försoningsoffret en gång om året, vars blod bars in i det Allraheligaste och som sonade folkets synder är en bild på martyrernas (däribland våra fångna djurmartyrers) blod som sonar de civiliserades synder (Jesu blod är en bild på detta också). Minnet av detta blod lagras i Det Allraheligaste, dvs. i Naturens hjärta, i atomerna, och det ropar efter upprättelse, ju mer blod desto starkare rop (se Upp. 6: 9-11). Martyrerna får sin upprättelse när Babylon faller och mänskligheten återgår sakta till Naturen, då kommer vi att hedra martyrernas (bland djur och människor) minne, inte Donald Trumps och Stefan Löfvéns minne. Historien återvärderas och skrivs på nytt. Denna gång utifrån folkets, martyrernas, helgonens och även djurens perspektiv, inte utifrån maktens mäns perspektiv, som inte kommer att ha mycket av vår sympati, de förstörde vår planet.

Har sonar martyrernas blod folkets synder? Inte så som kyrkan ofta tror, utan mer som P. P. Waldenström trodde (den subjektiva försoningsläran), offren uppenbarar kärleken, så att vi känner Naturens kärlek till oss, dess förlåtelse, så att att vi kan emot den och förlåta oss själva att vi t.ex. ofta förföljt vår egen tids heliga, såsom djuren, insekterna, växterna och dårarna. Och blodet ger oss mod och kraft att avlägga våra synder, omvända oss, och följa i Kristi fotspår, genom martyrernas exempel. "Det finns kraft, kraft, mäktig underbar / uti Gudslammets blod" sjunger pingstvännerna. Så sant, utifrån en mera symbolisk tolkning.

Det finns kraft

Vill du från syndernas börda bli fri?
I blodet finns kraft, frälsande kraft.

Vill över synden du segrare bli?
I blodet finns underbar kraft.

Kör: Det finns kraft, kraft, mäktig underbar,
uti Gudslammets blod.
Det finns kraft, kraft, mäktig underbar,
uti Lammets dyra blod.

2. Vill du bli fri ifrån syndens begär?
I blodet finns kraft, frälsande kraft.
Kom till den flod, som dig rening beskär,
I blodet finns underbar kraft.

3. Vill du bli vit såsom snö i hans blod?
I blodet finns kraft, frälsande kraft.
Synden försvinner i livskällans flod,
I blodet finns underbar kraft.

4. Vill du åt Jesus hans ärenden gå?
I blodet finns kraft, frälsande kraft.
Vill du bland jublande skaror här stå?
I blodet finns underbar kraft.

Lewis E. Jones (1865-1936)

Min kommentar: Pingstvännerna sjunger ofta om Jesu blods källa, som den Livets flod som omtalas i Uppenbarelsebokens slut (t.ex. den förment sinnessjuka skalden William Cowpers ljuva sång "Här en källa rinner" handlar om detta, hör den här)". När jag tänker på min egen sång "Livsflodens sång", och tänker att livsfloden i min sång bl.a. är martyrernas (djur och människor) blod genom historien, som skänker liv åt Moder Jord och mänskligheten på ovannämnda sätt, då rörs jag djupt. Ja, man kan gråta av sånt.

2018-07-18

Något om symbolisk och bokstavlig tolkning av kristendomen. Och något om urholkningen av nattvardens mening.

När jag satt på St.Clara kyrkas morgonbönemöte (med nattvard) i morse, något jag ofta gör, föll det mig in att mötet var en uppvisning i "upp-och-ner-andligheten". Det som skall tolkas symboliskt tolkas bokstavligt, och det som ska tolkas bokstavligt tolkas symboliskt. Så ber folket i bönemötet till en Jesusgestalt som uppfattas som en historisk person, fast han antagligen inte har existerat (i alla fall inte såsom evangeliernas Jesus) och antagligen bara ska förstås som en arketyp. Och man tolkar alla Bibelns berättelser som historiska händelser, fast de flesta inte är historiska, utan ska tolkas allegoriskt och symboliskt-andligen.

Vad tolkas symboliskt då? Jo, just det som skulle tolkas bokstavligen! Nattvarden! Den skulle ursprungligen vara en fysisk kärleksmåltid ("gemenskapsmåltid", "agapemåltid") där de fattiga fick äta sig mätta av de rikas bord, där man delade lika mellan alla, där skillnaden mellan rika och fattiga utjämnades, för varje måltid. Ett konkret, fysiskt uttryck för den ursprungliga kristendomens egendomsgemenskap. En konkret sak, inte så mycket en symbolisk sådan (visserligen mindes man uttåget ur Egypten i den judiska urversionen av nattvarden)! Men sedan mystifierades måltiden till att bli mer och mer symbolisk, allteftersom man började tro på en historisk Jesus (vilket inte Paulus och de första kristna, t.ex. gnostikerna, gjorde) och fantiserade om att han instiftat måltiden och lagt en symbolisk mening i den ("Detta är min kropp". "Gör detta till minne om mig", osv.). Men nattvarden var inte något sådant ursprungligen, utan var en vanlig företeelse bland de judiska esséerna, en av urkristendomens källor, en helt judisk företeelse.

Nattvarden urvattnades med påvekyrkans uppkomst till att ha mindre och mindre att göra med solidaritet med dom fattiga, utan mer och mer att göra med att symboliskt äta en historisk frälsares kött och blod genom intrikata

symboliska tolkningar. I början delade man fortfarande riktigt bröd och vin, men intaget av dessa kom att minska ju mer nattvardens ursprungliga mening glömdes bort, och till slut, i vår tids stora kyrkor, åt man små syltunna kex (kallade oblater) och drack en skvätt druvsaft. Detta sammanföll med att aldrig förr i historien har klyftan varit större mellan rika och fattiga, och kyrkan har en avsevärd skuld i detta därför att den förstört nattvardens mening. Det finns en förbindelse mellan detta - kyrkans och samhällets lyx jämfört med den hemlösa uteliggaren i Stockholm centrum - och nattvardens förfall.

St.Clara gör visserligen en hel del för de fattiga och hemlösa, men har de egendomsgemenskap, delar de lika mellan alla på sina nattvarder? Tusen mil därifrån, deras diakonala arbete är en klen tröst, små usla plåster på såren, medan kyrkans andliga lyxbulldozrar kör över själarnas landskap. Svenska kyrkan har aldrig omvänt sig från sin rikedom och sina smutsiga, oetiska investeringar, sitt horande med Babylon, det som gör att hemlösa och fattiga överhuvudtaget söker sig till deras kyrka. De hjälper med ena handen och utsuger med andra, precis som pingstkyrkan (minns ni mina aktioner i pingstkyrkor där jag ropade om detta?). Dubbelmoral.

Det är denna förtryckande ande som jag känner på St.Claras bönemöten, och får mig att vilja lägga mig ner på golvet och sova istället för att be (jag gör detta ofta!), uttråkad av alla glättiga floskler utan innehåll och mening. Ja, kyrkan överlag har tömts så på sin mening, att man undrar om dom kan förlora mer (tänk på Livets Ord, som med sin amerikanska framgångskristendom och glättiga lovsång genomträngt även St.Clara kyrka).

I St.Clara kyrka upplever man ofta att det är som om kyrkohistorien och helgonen aldrig har existerat. Kyrkan är byggt på klarissornas klosterruiner, genom att förstöra ett klariss-kloster (St.Klara av Assisi var Franciskus närmaste vän och efterföljare). Kanske även kyrkans andlighet är byggd på "kättarnas andliga ruiner"? Man känner inte "Guds" närvaro där, mest närvaron av Amerika och Babylon. Men en kyrkovärd, filologen dr. Mats Eriksson, har med sin fina bildning vunnit mitt hjärta! Och jag gillar också f.d. kyrkoherden Carl-Eric Sahlberg p.g.a. hans eldsjälsverksamhet för de hemlösa och hans fina bildning, ja, historiens närvaro i honom! Allt som för mig i kontakt med historien har min sympati, och människors historielöshet är mig en mycket tung börda i vårt samhälle, som jag bär med vånda.

St.Clara kyrka har varit platsen för sällsynt heliga stunder, såsom Gustaf Frödings begravning, ledd av Nathan Söderblom. Ett lyriskt "helgons" begravning. Ska aldrig glömma detta.

2018-07-19

Varför kommer det så lite teknologikritik från buddhisterna i Tibet?

"Without technology humanity has no future", skrev buddhisternas främste ledare Dalai Lama på Twitter 2015.

Varför kommer så lite radikal teknologikritik från buddhisterna i Asien (förvisso finns det många buddhister med i miljörörelsen, såsom Joanna Macy, Tich Nhat Hanh och Paul Chefurka, men de är sällan primitivister)? Varför kommer så mycket sånt från Amerika istället (tänk på John Zerzan, Derrick Jensen, Daniel Quinn och Fredy Perlman), världens värsta land när det gäller teknohybris? Är det för att de fått känna på de yttersta konsekvenserna av teknologin?

Man skulle i alla fall tro att buddhisterna i Tibet skulle fatta, de som är extremt asketiska, och kan ofattbara meditationstekniker som "Tummo", där man genom meditation lyckas höja temperaturen i fingrar och tår med upp till 17 grader, och som gör att man kan sitta naken ute i snön och kylan och meditera i långa tider.

Med sådant behöver man väl inte lika mycket teknologi som oss för att hålla sig varm?

Men jag har alltid haft svårt för Asiens andliga teknologi. Man blir så himla självupptagen när man sysslar med sånt. Det blir som en andlig sport istället för att man gav all sin tid till att lindra lidande. Samma sak ser jag hos Indiens sadhun och yogin.

Hos de icke-mänskliga djuren ser jag ingen andlig teknologi. Den finns inte i den icke-mänskliga naturen. Där har färdigheterna evolverat i millioner år, så att de finns i instinkterna och generna. De är naturliga och spontana, med andra ord, inte framtränade under ett enda liv, så att varje generation måste träna fram egenskaperna på nytt för varje generation.

Är inte den andliga teknologin bara den materiella teknologins baksida? Kanske dessa två har mer gemensamt än man kan tro, och att detta ligger bakom Dalai Lamas uttalande ovan?

Buddhistmunkarna har också kommit bort från naturen, med alla sina tempel och kloster. De borde ha bevarat sina yttersta förfäders livsstil, de byggde inga kloster, de levde som urfolken. De borde ha hjälpt de fattiga istället för att bygga sina praktfulla tempel. Vilka slavar var det som byggde deras tempel, såsom detta?

Detta glömmer ofta de hippien som idealiserar Asiens andlighet. Att även Asien har förfallit och kommit bort från naturen. Mitt i sin askes. Ja, deras askes är inte djurens naturliga askes, utan ofta något helt annat.

Alltså, när solidariteten, inte andesporten och den egna andetekniska förträffligheten, blir huvudsaken, då slutar man med teknologi, både andlig och materiell sådan, och går och bär de fattigas och djurens bördor tillsammans med dem, och söker kasta av dessa bördor istället för att låta dem slava i gruvorna och fabrikerna för vår lyx.

Tyvärr har Dalai Lamas dator (smartphone?) också tillverkats genom slavarbete och naturförstörelse. Han ser inte så långt, längre än så verkar inte Tibet-buddhisternas officiella andlighet nått (och jag tror andeteknologin har stor skuld i detta). Men säkert finns det oliktänkande bland dem.

Dock, Dalai Lama slutar sitt Twitter-meddelande med: "but we have to be careful that we don't become so mechanised that we lose our human feelings".

2018-07-25

Pietister och andra som vandrade mycket

Radikalpietisten Hans Nielsen Hauge (1771-1824) vandrade 16 000 kilometer på kors och tvärs över Norge, från ena änden till den andra, för att predika en fördjupad kristendom.

Den finske pietisthövdingen Paavo Ruotsalainen (1775-1852) vandrade tiotusentals kilometer runt om i Finland, och om man räknar allt han reste

till fots och till häst uppskattas det till 40 000 kilometer under sin livstid. Hans budskap var "Kristuksen sisäinen tunteminen", "Kristi inre kännedom".

"Läkaren och vetenskapsmannen Elias Lönnrot vandrade om somrarna och skidade om vintrarna på 1830-talet, tusentals kilometer i det vidsträkta karelska området från väst till öst och syd till nord, för att teckna ner de muntliga sångerna om Väinämöinen och de andra fornfinska hjältarna i det som kom att bli Finlands nationalepos Kalevala." (Agneta Rahikainen i denna essä)

Det var på den tiden då luffare ännu var vanliga, då var inte luffarhelgon och vandrarpredikanter något konstigt. På samma tid vandrade de barfota heliga dårarna på Rysslands vägar, barfota både sommar och vinter.

Men det finns nyare fall! Som följande:

Peace Pilgrim (1908-1981) vandrade USA runt i 28 år, från 1953 till sin död, för att predika och verka för freden, hon ville inte sluta vandra innan fred hade skapats. Man beräknar att hon gick över 40 000 kilometer.

Här är en wikipedia-artikel om vandrarpredikanter, som jag varit med om att utforma.

2018-08-07

Var är alla naturväsen och luffare?

I gamla dagar var det vanligt att tro på naturväsen, såsom tomtar och troll (man ser det bl.a. i hur de befolkar gamla tidens sagor). Denna allmänna folktro, som jag tror var vanligare ju längre tillbaka i tiden man går, har vissnat mer och mer, och lever mest vidare inom New Age och bland hippien. Den tillhör hedendomen innan katolska kyrkan kom med sina änglar och helgon, och den lever vidare i New Age, som är en slags nyhedendom.

Vad för slags andar är vanligast idag? Jo, änglar bland de kristna och UFO:n bland hippien. Ingendera förknippas med naturen. Det är som om de inte tillhörde naturen, till skillnad från naturväsen. Istället för att tro på älvor tror man på UFO:n idag. De första blommornas änglar, och de andra teknologins änglar. Diametralt motsatta varann. Båda två säger något om den kultur som tror på dem.

Men även bland hippien som tror på naturväsen, är det sällan man ser sådana. Var är alla naturväsen? Ja, jag tror att de inte trivs i civilisationen, vilket andra också påpekat. Deras hem är naturen, och vi har skövlat och förstört naturen.

2012 hade jag en teori om att Guds Ande lämnade mänskligheten 1929, då den stora börskraschen på Wall Street inföll (kraschen var tecknet på att Guds Ande lämnade oss). Ett halvt år efter fick funktionalismen sitt genombrott på Stockholmsutställningen 1930, något som jag tolkade som att Anden lämnade arkitekturen. Och modernismen inom litteratur och konst slog också igenom på 30-talet. Jag har aldrig gillat högmodernismen, utan bara modernismens första trevande försök, såsom hos Vilhelm Ekelund och Edith Södergran, då modernismen mest gällde att man skrev fri vers, vilket jag inte har något emot. Men modernismens kryptiska och normbrott-för-normbrottets-skull sida har jag aldrig gillat.

Min teori om 1929 är visserligen spekulativ, jag tror inte på den helt idag.

Men det värsta ur mitt perspektiv var att teknologin liksom tog över under denna tid, 20- och 30-talet (t.ex. fick radion, TV:n och ljudfilmen sina genombrott på 20-talet). Vägarna fylldes sakta av bilar, vilket var till stor

förtret för de talrika luffarna som befolkade vägarna på denna tid. Till slut, på fyrtio- och femtiotalet, kom bilarna att sakta ta död på luffarkulturen, så det knappt fanns några luffare kvar. Under hippievågen på 70-talet, blomstrade luffandet lite upp igen, men dog snabbt ut igen. Bilarna var för talrika. Jag har plågats av bilar på mina luffarfärder, inte minst när mörkret faller och gågata saknas.

Men luffarkulturen dog också ut p.g.a. att det gamla bondesamhället förvandlades till industriellt jordbruk (redan på 1910-talet fick svenskarna sina första traktorer). Efterhand kunde man inte längre sova i höet i ladan, eller jobba lite på en gård för kost och logi. Detta passade inte det industriella jordbruket. Tomtar trivs inte heller i industriellt jordbruk, det är väl därför de ses så sällan på bondgårdar idag. Fast jag tror inte att naturväsen finns "där ute", utan mer i "det andliga Sverige" på andra sidan, inom oss, i atomernas magiska andevärld.

2018-08-09

Något om katarerna; en återgång till urkyrkan

Jag har tidigare här på bloggen hävdat att naturbarnshelgon som Franciskus av Assisi var vanligare desto längre tillbaka i tiden man går, de har bara ignorerats av kyrkohistorien, eftersom de inte passar där, tydligen. Detta är särskilt sant när man tänker på vandrarpredikanter och folk som levde som apostlarna i urkyrkan. Sådant har så gott som dött ut, och det alltmer desto länge tiden har gått.

Ett tydligt exempel på att detta är sant, är att samtidigt som Franciskus levde, var Europa full av katarer, en gnostisk-manikeisk sekt som tog kraftigt avstånd från katolska kyrkan, särskilt prästerskapet, hierarkin och sakramentväsendet, och återupplivade urkristendomen. De blev fruktansvärt förföljda av katolska kyrkan, inkvisitionen krossade dem, och själva ordet "kättare" härrör från ordet "katar". Det finns ingen katarisk kyrka idag, men man har dock försökt återuppliva deras tro i Sydfrankrike.

Katarerna var uppdelade i två grupper, församlingen och "perfecti", de fullkomliga. "Perfecti" levde som urkyrkans apostlar, som vandrarpredikanter, luffarhelgon, som hade försakat all jordisk egendom för att vandra omkring två och två och ge andlig tröst till lokalbefolkningen. "Perfecti" var asketer, och vegetarianer.

En av de mest rörande sakerna med katarerna, är att de förkastade även katolska kyrkans lära om evigt helvete, och var universalister, anhängare av tron på allas slutliga frälsning, apokatastasis. Detta drag hos dem påminner om att lutherdomens motsvarighet till katarerna - radikalpietisterna (tänk på Lars Ulstadius) ofta var universalister. Ja, att radikalism leder till universalism, är ett vanligt fenomen inom kyrkohistorien. Det är nästan alltid den förtryckande kyrkliga överheten som tror på evigt helvete, vilket passar hand i handske med den. Urkyrkan trodde inte på denna lära, och detta visste antagligen katarerna.

Katarerna trodde också på reinkarnation, "metempsychosis".

Det fanns katarer både i Italien, Nederländerna, Tyskland och Frankrike, om inte i flera länder. I Sydfrankrike kallades de ofta Albigenser. Bogomilerna på Balkanhalvön är en släktning till katarerna, som influerade katarerna.

När det gäller katarernas gnosticism, så är det debatterat hur långt urkyrkan var gnostisk, jag tror det är rätt klart att de ofta inte trodde på demiurgen, även om Paulus använder beteckningen "denna världens gud", som ibland

tolkats som demiurgen. Att tro att en ond gud (Gamla Testamentets gud) skapat världen, som katarerna trodde, och att där bakom fanns en god gud, och att Jesus var utsänd av denna goda gud, är en rörande tro, som säger något om det lidande som måste ha funnits där bakom, vilket förtryck från deras sida som trodde på Gamla Testamentets gud. Ja, jag har inte mycket sympati för den guden, blodig är hans historia, full av tortyr, och är inte den moderna psykiatrin, som jag lidit så mycket av, i samma anda som GT-guden, som inte tål oliktänkande?

Ett intressant faktum är att katarerna inspirerat Simone Weil, den store anarkistiske filosofmystikern.

2018-08-14

Människan kan aldrig bli ett verkligt helgon

Blir människan verkligen god när hon kastar av sig civilisationens ok och blir sig själv, släpper fram sitt innersta? Jag har en del erfarenhet av detta, som en som har gjort detta, och min erfarenhet är att man inte blir något helgon direkt, utan man blir ekologisk, en vildmänniska, en skogsmänniska. De vilda djuren i skogen verkar inte heller vara några helgon (tänk på hur de äter varann och deras maktkamper och kamper om honor), men de är just det de ska vara för att bli så nyttiga som möjligt för ekosystemet. Detta blir också människan när hon kastar av sig civilisationen.

Att man inte blir något helgon, är nog inte för att man inte är god innerst inne, utan för att man lever så långt borta från "hemmet", atomernas andevärld. Atomerna är helgon, så helgonlika man kan bli. Det måste de också vara för att kunna skapa vår värld så fantastiskt som de har gjort. Men vi människor lever i en så brusten verklighet *, på utflykt från vårt rätta hem, så långt borta från detta, att det inte finns några helgon bland oss, och nog aldrig har funnits, i alla fall inte på samma sätt som hos atomerna (man talar aldrig om de katolska helgonens synder, som t.ex. kan ha varit att ha hotat med helvetet). Däremot kan vi vara ekologiska, lika mycket som de vilda djuren i skogen, så att vi blir maximalt nyttiga för ekosystemet. Men kan vi undvika gräl, dödandet av djur och växter, självöverskattning, felaktiga, destruktiva tankar, falska läror och falska förutsägelser? Nej, det kan vi nog inte, vi har inte atomernas rena, enkla gudomlighet. Men den ekologiska godheten kan bli maximal, så att vi inte förstör utan berikar ekosystemet, precis som de vilda urfolken och de vilda djuren, och det är rätt mycket godhet, bara det, så låt oss inte förtvivla! I vilket fall som helst tror jag vi gör mera gott för helheten om vi blir som de vilda djuren, inte som de katolska helgonen, som ofta var civilisationsskapande mitt i deras helighet (och civilisationen är Babylon, förtryckets och livsförstörelsens centrum). De missade inte sällan det viktigaste, solidariteten med naturen och djuren, basen för allt, detta kommer så sällan fram, men i den bästa asketismen skymtar man det, hos Franciskus av Assisi skymtar man det, även om han inte medvetet förespråkade att vi skulle göra oss av med civilisationen och återgå till de vilda urfolkens livsstil (om sådana tankar förekom, har detta i alla fall inte nått levnadstecknarna). Detta kommer just av att detta aldrig liksom varit ett tema i katolska kyrkan, det viktigaste har inte fått plats där, bara flummiga spekulationer om ett transcendent himmelrike, som aldrig riktigt fått fäste här på jorden, ty då måste katolska kyrkan och civilisationen nedmonteras, och detta var otänkbart.

* ett tecken på hur brusten vår verklighet är, är att vi måste döda för att kunna äta, även vegetarianer dödar - växter. Atomerna har ingenting av detta, de behöver inte äta. Och denna kamp för tillvaron, den söker sig

ytterst in i våra relationer, som gräl och strider, något som inte atomerna har heller, tror jag.

2018-08-16

Livets mål för de civiliserade: att förvandla sina begär

Livets mål för de civiliserade är inte att som Buddha lärde, släcka sina begär, utan att förvandla sina dåliga begär till goda begär, förvandla begäret efter död (såsom status, ära, lyx och rikedom) till begär efter liv (såsom community, naturnärhet, ett enkelt och fattigt liv, gärningar som är nyttiga och fruktbara för livets helhet). Att detta låter sig göras, är apostlarna, de heliga dårarna, helgonen och martyrerna vittne på, man kan faktiskt som Franciskus förälska sig i fattigdomen, ty den är glädjerik och livgivande för den som den adopterar som lärjunge, det kan jag vittna om. Och då gäller det all slags fattigdom, även att vara fattig på status och ära, försmädad och kanske kallas sinnessjuk av många. För många helgon och heliga dårar var det en ära att "bära Kristi smälek (gammalt ord för vanära)". Men tyvärr är det inte så för "den andliga eliten" i Sverige, allra minst de på toppen, Svenska Akademien. Där hålls tyvärr begäret efter världslig status i högsta grad vid liv, man tävlar om den. Det är begär efter död, ty världslig status förstör en människas andlighet, gör henne "divig" och snobbig. Den som vaknat ur detta begärs slummer, begär inte längre att klättra upp i Babylons hierarkier, utan vill ha sann kärlek istället, och det inte av vem som helst, utan av de minst ansedda, dem på botten, slavarna, fångarna, tiggarna, de hemlösa och djuren, inte minst de fångna djuren. Dem vill man alliera sig med, och man ringaktar Svenska Akademiens kärlek, ty den är inte ren och äkta.

Med dessa rader har jag försökt fånga essensen i den kristna mystikens lära om utblottelse (kenosis), som man kan finna hos mystiker som Franciskus av Assisi, Johannes av Korset och Hjalmar Ekström. Och "underligt nog" harmonierar den helt och hållet med miljörörelsens lära om att gå tillbaka till naturen. I naturen råder nämligen djup fattigdom och utblottelse (de flesta lever på "existensminimum", i våra termer), och dit skall vi alla återvända i döden, till denna fattigdom, som leder oss till den eviga glädjen, som man inte finner i himmelska städers rikedom och prakt, utan i gemenskap med allt levande, i den mystiska föreningen med alla atomer i atomernas andevärld. Ty "Saliga äro de som äro fattiga i anden, ty dem hör himmelriket till" (Matt. 5:3). Att bli det minsta och ringaste man kan bli, en atom, är här den största glädjen, ty det är den största gemenskapen, det finns flest som är lika dig, du inlemmas i "Gud", atomernas kosmiska community, vår bestämmelse. Att försvinna i atomernas mängd, som droppen i havet, där alla skillnader utplånas, det är kärlekens bestämmelse och evighetens begynnelse.

2018-08-27

Skillnaden mellan den kristna högern och Jesus

Jag läste idag en artikel (se här) av teologen Stefan Gustavsson i tidningen Världen idag, från igår, 3 september, om att den kristna tron motiverar att kämpa för miljön. Men artikeln var ett moraliskt bottennapp, då den förespråkade speciesism, att vi skall härska över naturen och lägga den under oss, och så spydde han upp den gamla vanliga ramsan bland konservativa kristna; att vi ska rädda naturen med ny och bättre teknik, och

att vi behöver ekonomisk utveckling för att detta ska lyckas (han menar ekonomisk tillväxt).

Detta är så jävla trist. Inte ett dyft bättre än de flesta politiker i riksdagen, den politik som vi haft länge, och som faktiskt har förstört vår planet och har förtryckt djuren och de fattiga något hiskeligt. Skulle han bara haft lite förkrosselse över läget, lite ödmjukhet, lite "förlåt oss att vi varit med och förstört planeten, och Gud hjälpe oss att finna vägar att rädda den!". Nej, bara denna fruktansvärda, arroganta herremoral, påminnande om de engelska slavhandlarnas attityd på 1700-talet, som ansåg sig berättigade att härska över afrikanerna, ty dessa ansågs på samma nivå som djuren, och djuren fick man härska över.

På den nivån är faktiskt de flesta kristna. Allierade med staten och politikerna, med rena rama George W. Bush-politiken. Och med typisk George W. Bush-andlighet. Jag nämnde detta i ett samtal med en pastor i Skarpnäckskyrkan, att även deras kyrka hade drag av denna sortens andlighet. Ingen reaktion. Det verkade inte störa pastorn. Inte ens ett försök att urskulda sig, att försvara sig.

Jämför denna herrefilosofi med den mytiske Jesus av Nasarets ödmjukhet, som i Matteus evangeliet 20:25-28 säger: ”Ni vet att härskarna är herrar över sina folk och att furstarna har makten över folken. Men så är det inte hos er. Den som vill vara stor bland er skall vara de andras tjänare, och den som vill vara den förste bland er skall vara de andras slav. Inte heller Människosonen har kommit för att bli tjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.”

Då förstår ni hur långt avståndet är från detta till dagens kristna höger. Jämför också Stefan Gustavssons andlighet med Franciskus av Assisis andlighet, som ligger nära Jesus.

Jesus säger också: "Om nu jag, som är er herre och mästare, har tvättat era fötter, är också ni skyldiga att tvätta varandras fötter. Jag har gett er ett exempel, för att ni skall göra som jag har gjort med er." (Joh. 13:14-15)

Ännu ett ord som anger Jesu anda, och detta gäller också naturen och djuren, ja särskilt dem, eftersom de är svagast här på planeten! De starka ska tjäna de svaga, inte tvärtom! Vad skulle det innebära att vi började "tvätta boskapsdjurens och hundarnas fötter", i symbolisk bemärkelse?

Men boskapen och husdjuren tvättar däremot våra fötter! De tjänar oss dag och natt, det är svårt att inte lägga märke till det, de är våra slavar faktiskt. Därför, om vi ska ta Jesu ord på allvar, är de de största bland oss, ty de är de mest tjänande varelserna, inte minst korna och hundarna. Och vi civiliserade människor, med vår herreattityd, vi är de minsta varelserna på denna planet, i andlig bemärkelse.

Detta verkar ha undgått Stefan Gustavsson, tyvärr. Själva hans guds, Jesu tjänande ande, som vägrade att låta sig göras till kung, utan flydde till ödemarken varje gång folk försökte göra honom till detta.

Men hundarna fortsätter tjäna människorna utan att tänka på att de är våra slavar. Således hände det för några dagar sedan i Gamla stan att en hund som kom emot mig, bara sådär utan vidare gick fram till mig och slickade på mina smutsiga bara fötter. Vem var störst här, jag eller hunden?

2018-09-04

Andens vittnesbörd i vårt inre. Och något om psykotiska extaser

O hur ljuvt det är att ha "Andens" vittnesbörd i sitt inre att man är "Guds" barn, såsom aposteln Paulus skriver ”Anden själv vittnar tillsammans med vår ande om att vi är Guds barn.” (Rom. 8:16). Ja, vittnesbördet att man är på rätt väg, på väg mot ljuset (det är väl det detta uttryck betyder)! Jag har haft denna känsla som mest när jag varit i tillstånd som psykiatrikerna skulle kalla "psykos" och "mani", då har jag liksom varit ett med "Kristusanden" inom mig, och vissa gånger har identifikationen med denna ande varit så stark att jag fått "Jesuspsykos", trott att jag varit Jesus av Nasaret reinkarnerad, allvarlig hybris förvisso, men paradoxalt nog har det varit vid tillfällen då jag varit närmast det gudomliga, i den djupaste utblottelsen och förnedringen mänskligt sett, i djupaste heliga dårskap.

Mina Jesus- och messiaspsykoser påminner mig om den muslimska sufimystikern Al-Halladjs (858-922 e.Kr.) öde, han som korsfästes av muslimerna för hädelse, eftersom han i extas hade sagt "Jag är verkligheten", som av muslimer tolkades som en identifikation med Gud, ty "verkligheten" är ett av Guds namn inom islam. Al-Halladj sade också att han vid tillfällen kände sig så ett med Gud att han glömde bort vad han hette.

Mina psykoser har ofta varit en sorts milda extaser, då jag gått så helt in i den andliga verkligheten att jag liksom uppslukats av det gudomliga, som jag då tolkar som naturens ande, det naturliga, det djuriska, vår sanna natur. Men psykiatrin förstår sig inte på sådana här saker, det måste mystiker och schamaner till här för att vägleda sådana själar. Psykiatrin straffar en för att man inte förstår sina extaser utan glider in i andlig förvirring, istället för att hjälpa en att förstå dem, vilket schamaner och mystiker gör istället. För att kunna detta måste man gå en lång andlig väg, vilket psykiatrikerna och psykvårdarna tydligen är för lata och bekväma för att göra, de har inte tid, och heller inte intresse, verkar det som. Det är dessutom farligt i detta samhälle.

Mina Jesus- och messiaspsykoser har aldrig varat länge, jag har ofta snabbt förstått att jag måste tolka min upplevelse av enhet med gudomen symboliskt, inte bokstavligt som om jag var Messias eller Jesus av Nasaret själv. Ja, före psykosen tolkar jag det också symboliskt, men så flippar jag över till att ta symbolerna bokstavligt för en stund, och det är ofta detta som är psykosernas kärna, man klarar inte tolka sina upplevelser, utan tar dom så som dom förefaller en, bokstavligen, rakt upp och ner.

Om detta är sant, då är fundamentalisternas religion psykosen satt i system, ty detta är just bland deras kardinalfel, att de ska ta det bokstavligt som menas symboliskt och det som är mytologiskt i sina heliga urkunder. Men fundamentalistiska sektledare klarar sig oftast undan psykiatrin, ty de vet hur man navigerar sig fram här i världen, de är alltid psykotiska "på rätt sätt". Icke så de heliga dårarna, naiva som hundar.

2018-09-06

Något mer om heliga dårar och min egen heliga dårskap

Den rörelse eller grupp människor som jag har haft lättast att identifiera mig med under de senaste elva åren, är de heliga dårarna, om vilket jag skrev redan i mitt inlägg om antikens kyniker. Jag har ibland undrat om jag är en riktig helig dåre (religions- och kyrkohistorikern Per Beskow (1926-2016) kallade mig för en sådan efter mina rop-aktioner i kyrkorna 2008, och efter min aktion i Filadelfiakyrkan fick jag frågan av en journalist om jag är en helig dåre, och jag svarade "jag hoppas det", vilket är min inställning även idag, jag hoppas jag är helig i min dårskap, ett "Guds" barn, och inte bara ett spökaktigt människoavfall, värd psykiatrisk

tvångsvård, som karikatyrerna av de galna i allmänhetens medvetande), eftersom jag haft för mig att de heliga dårarna alltid spelar sin dårskap, att de inte är galna på riktigt. Jag har varit galen på riktigt, med början sommaren 2008. Men i denna Wikipedia-artikel om "Foolishness for Christ" hittar man följande text i avdelningen "Eastern Christianity": "The madness of the Holy Fool was ambiguous, and could be real or simulated.". Denna text gjorde att jag känner att jag trots allt kan identifiera mig med de heliga dårarna. Jag har annars svårt för den spelade dårskapen, jag började faktiskt med den, i mina rop-aktioner, och jag gillade inte det teatraliska i dem. Det bar mig emot. Men dock, äkta och teatraliskt blandade sig i dem. När jag gick djupare i min heliga dårskap, blev det riktig dårskap, jag gick in i "den stora naiviteten", den som jag sett hos hundarna och djuren, där man blir nästan som småbarnen. Sedan sommaren 2008, då jag fick min första s.k. "psykos" under en 40-dagars råkostfasta, har jag aldrig spelat dårskap, allt har varit äkta dårskap. Men jag har lagt märke till att man i riktig dårskap går mycket djupare i förnedring och utblottelse än i spelad dårskap, och blir också mycket mer förföljd. Man kan liksom inte försvara sig och navigera i civilisationshelvetet. Ja, jag har haft det så tungt ibland att jag trott att jag varit evigt fördömd, övergiven för evigt av Gud och universum, trott att jag var Antikrist själv (det är vad Systemet kan få en att tro idag om man följer bokstavligen i Jesu och Franciskus' fotspår, så mycket verkar Babylonmänniskorna hata detta, även många kristna, så långt ifrån detta lever de).

Hur vet jag då att jag är en helig dåre? Är det inte förmätet att tro sånt om sig själv? Ja, du kan ju läsa min redogörelse för min tid som hemlös med alla dess psykoser, som jag har lagt ut på Internet Archive i boken "Skogsfolket i Nackareservatet. Del 1: Broder Tikka" (2018), och jämföra det med vad Wikipedia skriver i de två huvud-wikipediaartiklarna på nätet om helig dårskap, "Foolishness for Christ" och "Divine madness". Här kommer några utdrag ur dessa Wikipedia-artiklar:

"Fools for Christ often employ shocking and unconventional behavior to challenge accepted norms, deliver prophecies, or to mask their piety."

"His (an Avadhuta´s, min anm.) behavior may include being strangely dressed (or naked), sleeping in cremation grounds, acting like an animal, a "lunatic" storing his food in a skull, among others".

"Some characteristics that were commonly seen in holy fools were going around half-naked, being homeless, speaking in riddles, being believed to be clairvoyant and a prophet, and occasionally being disruptive and challenging to the point of seeming immoral (though always to make a point)."

Jag tänker väl mest på det där med att chockera och utmana normerna, uppföra sig som ett djur (en hund i mitt fall), och göra oanständiga (och i några fall sånt som anses omoraliskt) saker för Naturens skull, det passar väl på mig.

Många ryska heliga dårar gick omkring i trasor, lät håret tova sig, tvättade sig aldrig och gick barfota både sommar och vinter i kalla Ryssland.

Heliga dårar är förresten inte så ovanliga som vi tror. Jag tror att många på vanliga psykiatriska avdelningar har en form för helig dårskap (dock vanligen inte på rättspsykiatriska avdelningar), jag har bara mött goda och trevliga människor där (så jag tror alltså att vi förföljer vår samtids heliga dårar här i västvärlden!), och de flesta av dem är djupt religiösa. Ortodoxa ryska kyrkan räknar 36 heliga dårar (yurodivye) bland sina helgon, och alla religioner är väl bekanta med fenomenet, Wikipedia räknar upp Hinduismen, Buddhismen, Islam (sufismen), Judendomen och

Schamanismen (schamanerna var ofta en sorts heliga dårar) som religioner där fenomenet är välbekant.

Vi svenskar känner väl den heliga dårskapen bäst genom Åke Mokvists folklivsforskning i boken "De ovanliga. Människor som går mot strömmen" (2006) (sålt i närmare 100.000 exemplar) och "De ovanliga del 2: Där friheten är viktigare än tryggheten" (2006), där han dokumenterar många underliga filurer, bl.a. Gunnar Eriksson, "Porjus-Jesus", som vandrade runt omkring i Norrbotten och förkunnade att "ocker och ränta är en dödssynd". Han stoppades av psykiatrin, som förstörde hans liv, så att han blev rullstolsbunden, om jag minns rätt.

Jag känner det som en heder att tillhöra dessas skara, även om det verkar vara en skam för de flesta civiliserade. Och jag har funderat på följande gåta: Får man tro själv att man tillhör Jesu efterföljare ("brudeskaran"?) om man faktiskt följer i Jesu fotspår? Är det högmod? Får man märka detta själv? Ska man gömma detta för sig själv, och hyckla inför sig själv och tro att man är en skitstövel, för att vara ödmjuk?

Det känns som om den sanna ödmjukheten är att ha en realistisk uppfattning om sig själv, vad det sedan än må vara, och jag kan inte förneka att jag är besläktad med de heliga dårarna, och att det är dem jag drömmer om att bli mer och mer lik.

2018-09-10

Befallningar dräper kärleken

Man ska leva ett liv och bygga sitt liv så att man aldrig behöver befalla någon något, utan bara sysslar med tjänande av andra, av alla varelser. Befallningar är förtryckets frön, polismentalitetens och härskarsjukans grogrund. Befallningar dödar kärleken. Att be om något kan lätt bli en befallning, om den som bes om något vet att den som ber om något straffar en om man inte gör denne till viljes, med anklagelser, hårda ord, vrede eller annat.

Jesu och Franciskus av Assisis anda är rena motsatsen till att befalla. Jag har skrivit tidigare om Jesu syn på att tjäna istället för att härska (se här)

Men det är egendom och hierarkier som får en att befalla. Snaraste vägen till att börja bara tjäna istället för att härska, är att avstå från all egendom och alla positioner, och börja leva på botten av samhället, som en tiggare, en tiggarmunk, en luffare eller en hemlös. Dessa tjänar livet mest, eftersom de har minst ekologisk fotavtryck, och lever som de lär, ett exempel för alla.

2018-09-11

Det känns som om civilisationen vill förinta historien

Det känns som om det här samhället ständigt vill övertyga mig om att helgonen aldrig har levt, och att historien aldrig har funnits. Men det är brottslingen som har behov av att förneka historien, inte den med rent mjöl i påsen.

2018-09-12

Vi bor ej här, vi blott här nere gästa. Stillheten är vårt hem. Och något om min kallelse till luffarliv

(första delen av rubriken ovan från den andliga sången med samma namn, finns att läsa här)

På samma sätt som det jordiska lidandet är en utflykt, en gäst, och välmåendet är vårt hem, som vi alltid återvänder till förr eller senare, så är också vårt fysiska liv en utflykt, och vi är endast gäster i det fysiska, medan naturens andevärld är vårt hem. Det förra är en bild, ett mikrokosmos av det senare. Ungefär såhär: det fysiska livets oljud är en gäst i stillheten, som är vårt hem, och vårt fysiska liv är ett oljudets gäst i naturens andevärlds eviga stillhet, vårt eviga hem. Detta harmonierar med entropilagen. Entropi framställs ofta så att kaos och oordning är dess viktigaste attribut, men jag skulle säga att dess viktigaste kvalitet är stillhet och frid i naturens vildhet, och är inte något att frukta. Entropi är inte lidande, den är frid och stillhet och en känsla av att ha nått botten av tillvaron, det hem varifrån man kom. Man är trygg, ty man står på botten, med båda fötterna planterade på marken, och kan inte falla längre från några höjder av rikedomsbubblor och glättiga fasader.

Hur vet jag då att livet efter döden är en återgång till stillheten?

Jo, eftersom jag tror att vi då återgår till mikrolivet, varifrån vi kom (livet är cykliskt, vi återgår ständigt till ursprunget), och tillvaron blir allt tystare desto mindre varelser det är frågan om. När vi går från människan till mindre varelser, försvinner genast det avancerade språket, ett steg mot tystnaden, och när vi går till insekter och växter, försvinner språkljuden helt, och när vi går riktigt långt in i mikrolivet, försvinner även den yttre rörelsen, varelserna rör sig inte längre i det yttre (tänk på celler och atomer), utan enbart i deras insida (detta är en bild på att även deras inre liv blir desto rikare). Ytterligare ett stort steg mot tystnaden.

Men tystnad är inte död och lidande, det går emot mystikernas erfarenheter genom tiderna. Snarare blir livet i tystnaden mer rikt i det inre, precis som ett litet barns (särskilt fostrens och spädbarnens!) inre liv är rikare än den vuxne (känslorna och fantasin är rikare och starkare), trots att den vuxne rör sig mycket mer och känner många fler och pratar mycket mer. Men det måste vara en organiskt framfött stillhet, en levande stillhet precis som skogens stillhet är levande, för att det inre livet ska kunna bli rikare. Om man bara tvingar sig in i stillhet utan att den har vuxit fram organiskt, kommer man bara att finna tomhet. Allt som inte är organiskt framvuxet är tomhet och ödslighet, ungefär som den ödslighet man kan uppleva första tiden som arbetare på en stor byggarbetsplats, när man inte känner några av sina arbetskolleger och inte vet vad man ska göra och inte kan någonting.

I november har jag tänkt bege mig för gott (detta kan jag dock inte veta, men det är min önskan) ut i den stora stillheten; luffarlivet, ett tyst liv i sig, mestadels utanför storstädernas buller. Jag känner mig också faktiskt mer levande i den stillheten, och trots att det är ett enformigt liv i det yttre, man bara vandrar och vandrar, så är det mer äventyrligt än stadslivets stormiga men rutinmässiga liv *. Jag känner en slags kallelse till luffarlivet just nu, det är som om det håller på att födas i mig, organiskt. Få se om det verkligen föds, eller om det blir dödfött av någon olycka. Tre gånger har denna kallelse kommit över mig sedan i somras, första gången skulle jag till Uppsala, men kom bara till Upplands-Väsby, och lade av luffarplanerna, andra gången var på sensommaren då jag ville besöka samerna ensam, men Titti ville inte detta, så jag lade av planen, tredje gången är nu sedan någon vecka tillbaka, då jag har tänkt göra en klimatpilgrimsvandring, först ensam, sedan med Titti, nu med Tittis godkännande. Om inte en kallelse lämnar dig, utan kommer ständigt tillbaka efter att du stöter den bort, då måste det vara din gärning, tänker jag.

Jag dras till landsbygden, i hela min filosofi, som ni kanske har märkt, och jag vill rota mig på landsbygden och förbereda mig på den civilisationskollaps som står framför oss. Det gör man bäst genom att rota sig i landsbygden och skapa relationer med den. Luffarlivet föregår mest på landsbygden, som ni kanske vet, och otaliga är de landsbygdens människor i vars hus man får sitta på kvällen och prata, när man får härbärge, enligt min erfarenhet.

* min första luffarvandring vintern 2007-2008 gjorde mig så levande att jag vågade göra en av mitt livs hittills viktigaste gärningar; att ropa förbannelser över rikedomen, i en rad kyrkor i Sverige. Denna luffarvandring föddes organiskt i mitt inre, som en himmelsk kallelse, och jag upplevde att den yttersta fattigdomen som jag hade den gången på luffen, ständigt knackande på dörrar för att be om härbärge, gjorde att jag insåg vilket brott de rika har gjort mot de fattiga, och blev full av vrede över detta, vilket gjorde att jag ropade i kyrkor.

2018-09-17

De två messiastävlingarna

Om det är så som Jesus säger i Matt. 20:25-28 *, att det är den som tjänar mest som är störst, då kan det kanske hända att den sanne kungen i Sverige är en liten mops (mopsen är en hundras, en av de gulligaste jag vet) på gatan i Stockholm, som råkar vara den som haft det mest tjänande sinnelaget av alla varelser i Sverige, kanske det är en som får vänta ensam hemma i lägenheten i åtta, nio timmar varje vardag, och som i gengäld älskar alla den möter med en överflödande kärlek och en naturlig lust som får hippien att blekna. Det är den som älskar och tjänar mest som har mest av den sanna makten, dvs. makten att göra världen bättre.

Det finns två messiastävlingar i världen, om man ska gå efter vem som är den sanne messiasen eller kungen (messias betyder ungefär kung på hebreiska, bokstavligen "den smorde", man smörjde ju kungar i Gamla Testamentet), den ena är tävlingen om vem som härskar mest, och i den tävlingen är alla politiker involverade upp till hakan, den andra tävlingen är om vem som tjänar mest, och där menar jag att hundarna kommer rätt högt, men korna, burfåglarna och vissa andra domesticerade djur har jag också höga tankar om. Någonstans där måste väl den ädlaste varelsen finnas, om man nu kan tala om något sådant. Kanske man hellre bör tala om ädlaste domesticerade djurarter eller raser, ty domesticerade varelser inom en djurart eller ras kan vara rätt lika i godhet!

I den första messiastävlingen vet man alltid vem messiasen eller kungen/härskaren är, vare sig det är en president, statsminister eller annan härskare. Det vet man aldrig i den andra tävlingen. Där råder den stora anonymiteten, och den hålls helig. Ty där är den arketypiska psykosen att tro sig vara messiasen/härskaren, ty då kommer man automatiskt att bli med i den första messiastävlingen, inte den andra. I den andra ligger messiasskapet just i att man avstår konsekvent från alla makt- och messiasanspråk, som är maktanspråk. Tyvärr är våra politiker med i en tävling där messiaspsykosen är satt i system, och där man aldrig straffas för att göra härskaranspråk, som president eller statsminister (statsministern är den med mest makt i Sverige i praktiken). Men om du är bland dem i den andra tävlingen, tjänartävlingen, på botten av makthierarkierna, och du råkar flippa och tror att du är Jesus reinkarnerad eller nåt sånt, p.g.a. en så djup enhetkänsla med naturen/gudomen, då är inte vägen lång för dig att hamna raka vägen till psykiatrisk tvångsvård.

Sveriges statsminister kommer aldrig någonsin att hamna i tvångsvård för att han anser sig vara den främste härskaren i Sverige i praktiken, inte bara genom att tro sig vara det, utan även genom att brutalt förgripa sig på alla sina underlydande som regeringschef, vilket varje statsminister i Sveriges historia systematiskt har gjort, genom att vara med och stifta fruktansvärt förtryckande lagar, vilket många av våra lagar faktiskt är. Du blir aldrig tvångsvårdad för en sådan messiaspsykos, men om du är helt okänd, och står på bottnen av samhället, som t.ex. en psykpatient, utan större mänskliga rättigheter, och du känner dig så ett med det den sanna, andra messiastävlingen handlar om, dvs. går så långt i tjänande av alla varelser att du flippar och tror du är messiasen, om än för aldrig så kort tid, ja då kan du räkna med månader i fruktansvärda psykiatriska fängelser, vars grymheter jag har räknat upp flera gånger på denna blogg, och inte behöver nämna nu.

Sådant är Sverige.

Ve dem som är med i den första messiastävlingen, de går miste om så mycken glädje, och saliga och heliga är de som är med i den andra, de skall vara de första att "uppstå från de döda", det Bibeln kallar "Den första uppståndelsen", Uppenbarelseboken 20:6 (1), vid Jesu återkomst, dvs. Naturens återkomst, de som skall glädja sig mest över den, som kalvar som släpps ut på vårbete.

Den andra messiastävlingen känns inte som en tävling, ty där vill man inte bli störst. Det är en paradoxal tävling, ty man vill där att andra är heligare än en själv. Det är den sannaste glädjen, att kunna glädja sig över att andra är andligare än man själv, och tjäna de andra så att de ska bli andligare än en själv. Kärleken har en tendens att glädja sig över det rätta utan avund, och känna andras helighet inte som ett hot, men som en befrielse, en hjälp att själv snabbare komma till upplysning. Därav den stora glädjen kärleken har i andras större helighet.

Men detta är på radikal kant med det sätt politiker armbågar sig fram i tillvaron, och hur de ständigt upplever andras framgångar som hot mot ens egen position, och som därför föder fram maktkamper, att man försöker motarbeta de andra, istället för att glädja sig över de andras större helighet och värdighet.

Det är en avgrund mellan Jesu anda och Sveriges statsministers anda, hen som liksom ska representera herradömet i Sverige, messiasskapet i Sverige.

* Matt. 20:25-28: "Men Jesus kallade till sig dem och sade: ”Ni vet att härskarna är herrar över sina folk och att furstarna har makten över folken. Men så är det inte hos er. Den som vill vara stor bland er skall vara de andras tjänare, och den som vill vara den förste bland er skall vara de andras slav. Inte heller Människosonen har kommit för att bli tjänad, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många.”

(1) Upp. 20:6: "Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen; över dem har den andra döden ingen makt, utan de skola vara Guds och Kristi präster och skola få regera med honom de tusen åren."

2018-09-22

Industrialismen - resultatet av protestantismens förkastande av helgonfromheten?

Industrialismen föddes i England i mitten av 1700-talet, efter 200 års protestantiskt (anglikanskt *) styre. Kanske var industrialismen protestantismens konsekvens, precis som sociologen Max Weber menade att kapitalismen möjliggjordes av protestantismens etik? Var det en konsekvens av att protestantismen förkastat helgonidealet? Inte bara helgonkulten, utan själva den katolska helgonfromheten förkastades (inte helt, men i centrala avseenden), ty nu kunde man komma till himlen utan goda gärningar, genom rättfärdiggörelsen av tro allena. Protestantismen har inte många riktiga helgon och heliga dårar i sina protestantiska kyrkohistorier (katolska och ortodoxa kyrkan översvämmas av sådana). Dom har såklart funnits (tänk bara på George Fox, Sadhu Sundar Singh och David Petander), men de flesta har inte räknats med, och de som räknas kallas inte helgon, p.g.a. föraktet för katolsk helgonfromhet, som ansetts som "gärningsfrälsning", självrättfärdighet. Detta har sina konsekvenser. Nu stävjades inte längre girigheten och förslavandet av varelser av några helgon, några Franciskusar som kom och störde den fina självbilden (Franciskus av Assisi hade nog känt vämjelse inför industrialismen, hade han levt under dess tid, han hade förkastat den på det kraftigaste), utan Babylon fick fria tyglar. Och Luthers tvåregementslära, att man skiljde mellan andligt och världsligt, lade ved på den elden. Kanske även förslavandet av afrikanerna har en del av sina rötter i protestantismen? Slavhandeln med afrikanerna föddes ju främst i det protestantiska London, utan större protester från den anglikanska statskyrkan. "The Anglican church, was directly involved in slavery", skriver professor James Walvin i denna akademiska uppsats 2008.

Om du har studerat helgonlegenderna, så har du nog märkt att deras livsstil var rena motsatsen till industrialismens livsstil, särskilt ser man detta hos de heliga dårarna (många heliga dårar finns representerade bland helgonen). Du ser dem bo i öknen, i skogar i eremithyddor och grottor, i kloster nära naturen, och du finner dem alltid förkasta "världen", dvs. den fallna mänsklighetens "civilisation", "Babylon". Dom lämnar alltid denna, och lever helt för Gud och paradiset. Förstås finns det babyloniska katolska "helgon" som Thomas av Aquino och Ignatius av Loyola (en inkvisitionens hantlangare), men även där finner du samma strävan, i alla fall, som hos de äkta helgonen. Dessa två skulle nog inte heller ha gillat industrialismen, som är girigheten och slavdriften satt i system.

Men varför förkastade inte John Wesley och metodismen industrialismen (de gillade inte många av industrialismens konsekvenser, såsom social utslagning och slaveri, men de förkastade aldrig den själv såsom ludditerna gjorde, vad jag vet), de var med om dess födelse, mitt i dess epicentrum! Det var nog för att helgonidealet i centrala delar hade förkastats av reformatorerna. Dessa senare har med detta gjort större skada än vi kanske anar, och Luther t.o.m. förföljde "kättare" och "svärmare" efter att han etablerat sig i samhället, var t.ex. med och kväste Thomas Müntzers bondeuppror, brutalt, med våld (se artikel om detta här), lierande sig med maktens män, Babylon. Detta samma mönster har sedan ständigt upprepats i de protestantiska länderna, och dagens andliga rebeller plågas inte sällan i psykiatriska fängelser. Inte få av dessa är heliga dårar i vardande, vars heliga dårskap kväses i sin linda, när den ska försöka treva sig fram till ljuset, i all sin ringhet, med en massa snedsteg förstås, såsom personer bland urfolken föds fram till att bli schamaner. Men de tillåts inte detta, på brutala sätt.

Värt at betänka är att vårt vackraste svenska lutherska helgon, "vandrarprästen" David Petander blev kraftigt motarbetad bl.a. eftersom man menade att han förkunnade "gärningsfrälsning". Det var en av skälen till att han misslyckades i sin mission, så att det aldrig blev den väckelse han hade hoppats på. Och denna anklagelse mot Petander härstammar ytterst från det protestantiska förkastandet av centrala delar av helgonfromheten.

Är det dags att återupprätta helgonidealet, tillsammans med Peter Halldorf, Martin Lönnebo & co? Vi måste göra det om vi ska ha en chans att vända utvecklingen, ty den pekar käppprakt åt helvete, just p.g.a. industrialismen.

* Anglikanismen är visserligen en korsning av katolska kyrkan och protestantismen, och det är omdebatterat om man kan kalla den protestantisk, men jag väljer att kalla den det eftersom den uppstod genom en reformation inspirerad av de protestantiska reformatorerna, där banden klipptes till påven.

2018-10-01

Vad syftar helgonglorian på i den kristna konsten?

Vad symboliserar glorian kring helgonens, madonnans och Jesu huvud i den kristna konsten? Kanske bl.a. att helgonen levde med huvudena inuti paradiset, i "sin egen verklighet" mitt bland människorna, en verklighet som inte tillhörde denna världen, utan himlen, som jag tolkar som naturens paradis. Denna verklighet omslöt deras huvuden som en beskyddande bubbla, en "antibubbla", dvs. en bubbla som inte var åtskild från verkligheten, utan bara från civilisationen - den sanna bubblan. En bubbla som skyddade deras huvuden från "satan, köttet (sin "gammeladam", sin fallna natur) och världen", som man säger bland de kristna.

2018-10-01

Vi måste omvärdera vår syn på medeltiden

Man kallar ofta medeltiden för "den mörka medeltiden", "den mörka tidsåldern". Är detta verkligen berättigat? Vad är det vi går efter när vi kallar medeltiden detta? Inkvisitionen? Något liknande finns också idag, i form av tvångsvårdspsykiatri och tortyr av muslimska fångar i Guantanamofängelset och Abu Ghraib-fängelset i Irak, för att bara nämna några få saker. Vad är det då som gjort medeltiden mörk i vårt medvetande? Bristen på innovationer? Bristen på kultur? Bristen på tankefrihet?

När jag värderar en tid, då ser jag främst på hur många under denna tid som levde som Jesus och helgonen, och hur stort Babylons bygge har varit. Jag ser på sånt som brottens mängd, polisernas mängd, polisvåld och åsiktsförföljelse, hur många som är slavar, hur många hemlösa det finns, och inte minst, hur man behandlar dårar, barn, åldringar, urfolk, djur och natur, de svaga ibland oss.

När man tänker på sånt, då var medeltiden bättre än vår tid, i vissa avseenden otroligt mycket bättre (främst när det gäller behandlingen av urfolk, djur och natur). Och när det gäller hur många som lever som Jesus och helgonen, är det en så stor skillnad att man baxnar. Vårt vackraste helgon, Franciskus av Assisi, levde på medeltiden (hur kunde han verka just på medeltiden, den "mörkaste tiden", utan att bli utsatt för större förföljelse? Han var ju en helig dåre!) Saken är den att det kryllade av Franciskusar på den tiden, han var inget märkligt, vi har bara idoliserat honom på alla de andra Franciskusarnas bekostnad. Jag tänker då på hur otroligt många vandrarpredikanter och pilgrimer som fanns på medeltiden, inte minst bland Valdenserna och Katarerna, dessa två rörelser var stora lekmannarörelser som spred sig över hela Europa. Hos dem var det regel att otaliga människor blev vandrarpredikanter precis som Franciskus och Jesus, och folk i allmänhet gjorde ofta långa pilgrimsvandringar.

Visserligen var medeltiden en tid av åsiktsförföljelse, där alla måste böja sig för fundamentalistiska katolska dogmer i Europa. Men vår tid har också liknande saker. Man får problem om man inte böjer sig för vår tids stora

religion, vetenskapen. Och fundamentalistiska religioner och sekter utövar fortfarande åsiktsförföljelse, om dock ofta inte genom tortyr och mord. Men fundamentalistisk, radikal islam uppmanar ofta till mord av dem som avfaller från deras religion. Och psykiatrin torterar dom som avviker för mycket psykiskt, alltså ren åsiktsförföljelse, och den driver dessa ibland till självmord. Detta (att driva folk till självmord) är värre än mord.

Men mängden av sanna helgon gör att världen blir human. VI känner det heligas närvaro genom dem, och det ger oss hopp och mod i kampen. Aldrig har världen sett så få helgon som idag. Vår tid är den sanna mörka medeltiden, den yttersta förödelsen i historien, inte minst när vi nu offrar våra barnbarn till en plågsam existens i en förstörd natur.

2018-10-11

Vandrarprästen David Petander - en svensk Franciskus

(en någotsånär troget referat av mitt föredrag om David Petander på Kungsholmens bibliotek 14.10.2018, i förbindelse med "Mosspoeternas öppna scen".)

Jag ska börja med att fundera lite över begreppet helgon. Varför används ordet "helgon" bara när man talar om katolska och ortodoxa helgon? Varför kallas aldrig protestantiska helgon för helgon? För de finns ju! Är de andra rangens helgon? Nej. Det är inte det som är problemet. Vi har också våra Franciskusar i det lutherska Sverige. Vi har bara inte det som tradition att vörda helgonen inom protestantismen (det säger något om oss! Har vi kastat ut barnet med badvattnet när vi lämnade katolicismen på 1500-talet?). Trots att världen har Dirk Willems, George Fox, Jakob Böhme, Emanuel Swedenborg, Gerhard Tersteegen, Emil Gustafson, Sadhu Sundar Singh, Hjalmar Ekström och inte minst David Petander. Om Petander skall jag nu berätta. Han är nämligen, enligt min åsikt, vårt vackraste svenska helgon. Han har kallats "en svensk Franciskus".

David Petander föddes 1875 i Göteborg, och växte upp i en varmt kristen familj, med stor omsorg för de fattiga. Han studerade teologi vid Uppsala Universitet och blev teologie kandidat (en motsvarighet till vår licentiatexamen) 1903. Under sin studietid var Petander mest ensam, han hittade inga värdiga vänner, och tyckte att studenterna och lärarna var slappa och utan idealitet. Hans plan var att bli docent i kyrkohistoria, men han lade plötsligt om sina planer och lät sig prästvigas. Han tjänstgjorde i Härnösand stift, främst i Ånge, fram till 1910. Han var en underlig präst, ett original, full av omsorg om de fattiga och svaga, och en sann asket.

David Petander kunde göra saker som att mitt i mörka natten öppna sin dörr för en larmande och svärjande drinkare, leda honom in i sin kammare och lägga sig själv på golvet för att bereda plats åt den druckne i sin egen säng.

Petander lärde att "man borde obegränsat, så långt man överhuvudtaget kunde, hjälpa dem som voro i nöd. Ja men, invände en gång någon, då blir man ju själv utfattig och hamnar på fattiggården. Petander svarade då mycket karakteristiskt: "Ja, vad gör det? Då kan ju himmelriket få följa med till fattiggården!"" (1)

Petander sade i en predikan: "Avfärda inte den fattige med en slant vid din dörr utan tag honom till dig som en broder eller syster. Vad en nödställd framför allt har rätt till är en plats vid ditt hjärta. Om du kastar en tusenlapp till en behövande och därmed tror dig ha gjort nog för honom, så har du begått ett brott mot honom. Men älskar du honom verkligen, så skall ditt hjärta alltid finna utvägar till att hjälpa honom på ett varaktigt sätt. Det är inte enbart pengar och ägodelar, som hjälper honom. Det är ditt förtroende, ditt hjärtas deltagande som han först och sist behöver." (2)

En vacker dag drog han till fjälls, och var borta en månad, ensam, med vandringar i fjällen, bön, tanketid, fasta och bibelläsning. När han kom tillbaka sade han i en predikan:

"Gud behöver inga kyrkor. Gud behöver inga bönhus. Gud behöver inga präster. Gud behöver inga predikanter. Men han behöver människor, fyllda av sin ande.” (3)

Till slut blev situationen ohållbar, kyrkan kunde inte längre finansiera Petanders prästtjänst. Brytningen blev välkommen; ”i en kyrka dit det fulla dagsljuset finner väg endast genom målade fönster blir det till slut för tungt och för kvavt, för tomt på himmelsk luft", sade Petander. (4)

Petander hade svårt för att vara både Guds och statens präst. Han ville bara vara Guds präst, och en vacker dag lämnade han sin prästtjänst för att börja leva som vandrarpredikant. Han fick tjänstledigt på obestämd tid.

" ”Nu går jag för att uttaga ett folk ur den nuvarande världsordningen” meddelade Petander innan han i november 1910 stilla lämnade sin fasta boning bakom sig för ett liv utan något ställe att vila sitt huvud." (5) Han delade ut allt han ägde till de fattiga innan han gav sig av.

Petander vandrade omkring i mellersta Sverige i fyra år, predikande evangeliet om Himmelriket och behovet av omvändelse. När han vandrade genom landsbygden, knackade han på dörrar för att få härbärge, utan att säga sitt namn, för att inte få fördelar genom detta (han hade nämligen efterhand blivit en sensation i Sverige), och om han fick härbärge, hjälpte han till med olika sysslor på gården och i huset, tvättade smutsiga golv och högg ved, precis som luffare gjort i alla tider. Om han inte fick härbärge, gick han till nästa hus eller sov utomhus eller i någon lada. När han kom till en by eller stad, frågade han om han fick predika i de kyrkor han besökte. "De flesta präster stängde sina kyrkor för honom - det var ju faktiskt samhällsomstörtande läror, som han kom med.", skriver Efraim Briem (6).

"Han ville, att människorna skulle, liksom han själv hade gjort, taga Jesu ord på verkligt allvar och sälja allt vad de hade för att ge åt de fattiga", skriver Briem (7). Bl.a. detta gjorde att Petander anklagades för att förkunna gärningsfrälsning, en pest för lutherska kyrkan, och vissa menade att han var en villolärare. En gång sade Petander till en vän: "Allt ont har sagts om mig." Men Petander var ett ovanligt nyktert helgon, enligt Briem, han hade inte det där svärmeriet och den där känslosamma fanatismen som man kan stöta på hos helgon. När han predikade, vädjade han till samvetet och förnuftet, inte till känslorna, och han var ingen karismatisk talare, utan alltid lugn och sansad.

"Att något kallades umbäranden för himmelrikets skull ville Pastor Petander för sin del ej veta av. De funnos ej till för honom. Vi ett tillfälle, när vi lågo ute en natt, sade han med jubel i rösten: ”Jag är världens lyckligaste människa. Tänk, om kungen hade det så bra som jag”", skriver en av de som vandrade med Petander. (8)

En gång var det en som frågade Petander varför han alltid gick till fots, han som hade så mycket att säga, med en sådan viktig uppgift, måste väl använda sig av snabbare sätt att färdas, för att få mer gjort? Petander svarade då att han hade för bråttom för att inte gå, att han kom snabbare fram när han gick.

Petander var kristen anarkist, visserligen kallades han aldrig det, men man kan lista ut detta genom att studera honom. Den kristna anarkismens största namn Leo Tolstoj var hans kanske största läromästare. Han säger på ett ställe:

"Flyn makten! Endast en är det, som kan öva verklig makt. Det är han, som styr världen: Gud. Given honom makten! Honom allena tillkommer makt. Och flyn rikedomen! Det är ingen verklig rikedom i den. Den har rosor för den ene och törnen för den andre. Men med rosorna är det som med de konstgjorda rosorna: någon doft ha de icke." (9)

Petanders genomgripande anarkism kommer fram i uttalanden som dessa:

"Vem är den störste, den ypperste, den högste i mänskligheten? Icke fursten på tronen, icke penningfursten, icke konstnären, icke upptäcktsresanden, icke den andlige ledaren. Utan den som gör sig själv till den andres tjänare. Han är störst. - När husmodern blir sin tjänarinnas tjänarinna, och när arbetsgivaren blir sin arbetares dräng, då har mänskligheten kommit in på rätt grund. - All makt är en konkurrens med Guds makt och således något sataniskt. Endast en tillkommer makten: honom, som styr världarna." (10)

"Sveriges folk har aldrig varit ett fritt folk, ty den synden gör, är syndens träl." Men "den är fri, som inte behöver gå till rätta, inte döma, inte ta till svärd, inte dödar. Som kan gå i fängelse, ger sitt liv hellre än att döda. En sådan behöver ingen konung, ty han är själv en konung! För en sådan betyder det ingenting, om Sverige också skulle lyda under ryssen." (11)

Petander ville inte ha någon organisation runt sig, och ville inte starta någon ny sekt. Efter hans död fanns det visserligen "Petandertrogna" som bar hans budskap vidare, men rörelsen dog ut snabbt. Idag är han ganska bortglömd, den första och enda akademiska uppsatsen hittills om honom skrevs 2012 av Maja Ekström (se not 4 i essäns slut, där finns länk till uppsatsen). 2014 gav Olle Sahlström ut en bok om David Petander, som heter "Vi möts i lärkans sång. En resa i vandrarprästen David Petanders fotspår".

"Han (Petander) sa till sina vänner att ”det behövs ingen organisation annat än som t.ex. hos lärkorna. De känna igen varandra på sången”. På det sättet skulle de som ville leva detta nya liv hitta varandra." (12)

Petanders anarkism tar sig också uttryck i att han mest gillade samtalsmöten hemma hos folk, han var en ringa föregångare till de samtalsmöten som kom senare med Oxfordrörelsen och AA-rörelsen.

Petander var en stor naturälskare. Det berättas om honom, jag vet inte om det är legender, att ofta när han vilade i någon skogsdunge under vandringen, kom det ekorrar och fåglar och satte sig på hans hand och axel. När folk frågade honom hur detta kunde gå till, svarade Petander: "Även djur är känsliga för kärlek". En gång när han gick genom en skog med en vän, pekade han på ett träd och sade "Se så verkligt!". Petander såg Gud i naturen, precis som hans stora förebild Franciskus av Assisi.

Huvudbetoningen i Petanders förkunnelse var på "Guds rike", "Himmelriket", han skulle ständigt tala om detta, och han lade stort fokus på omvändelsen och på etiken överhuvudtaget, starkt inspirerad av Bergspredikan, som han menade skulle uppfyllas bokstavligen. Han var även påverkad av den liberalteologi som fick sitt genombrott under hans studietid i Uppsala.

Petander samlade en hel del människor till sina predikningar. En sak som säger något om hur känd han var på sin tid, var att han en gång fyllde hela Örebro cirkus med folk som ville lyssna till honom, en lokal som rymde 1500 personer, och den blev överfull. Ja, han blev känd i hela Sverige på sin tid, en rikskändis, under namnet "vandrarprästen". Det finns sex biografier om honom idag (han själv skrev aldrig några böcker, av honom själv har vi bara några brev). Men han fick få efterföljare, vilket gjorde honom djupt deprimerad. Till slut var han utkörd både till kropp och själ, både av sorg och av för mycket arbete. När första världskriget kom

vägrade han efterkomma mobiliseringsordern och ställdes inför krigsrätt i Sundsvall. Hans försvar för sitt beteende var att han tjänade endast en konung, Kristus. Han friades i rätten p.g.a. hans svaga hälsa, och en månad efter det, i oktober 1914, dog han av skadade lungor och utslitet hjärta. Hans sista ord var "Jag har givit mitt liv. Hur långt har Riket kommit?" Han blev bara 39 år gammal.

Har Petanders förkunnelse om Himmelriket någon relevans idag? För mig, ateist som jag är? Jag skulle svara ja, i synnerhet om vi funderar ett tag på vad Himmelriket är för något. Petander var visserligen rätt konservativ i sin teologi, om man bortser från inflytandena från liberalteologin, han läste bara Bibeln, och trodde på den fundamentalistiska versionen av Jesu återkomst. Men tror inte du att han med Himmelriket som skulle komma, menade skapelsens återupprättelse? Det tror jag. Bland annat. Även om han klädde det i Bibelns mytologiska dräkt. Idag kan vi tolka det han sade utan mytologi, och finna hans budskap ytterligt relevant, mer relevant än någonsin. Idag tar vi konsekvenserna av att världen inte följde Petanders exempel, vår tid är inte främst tiden för Guds rikes ankomst, utan för den annalkande domen, Naturens dom över oss. Men vi behöver inte ge upp hoppet. Om vi skall lyckas undkomma domen i framtiden, måste vi vara långt mer radikala i vår omvändelse än Petander någonsin åsyftade; vi måste avveckla civilisationen, dvs. Babylon, så snabbt vi bara kan. Inget pekar emot att detta kommer att ske, men ändå måste vi arbeta för Naturens Paradis och hoppas om en mirakulös räddning för mänskligheten. Vi kan, om inte annat, rädda andra arter än mänskligheten från utrotning, om det blir för sent för mänsklighetens räddning, vilket det kan bli, och vi vet inte när vi korsar denna gräns, eller om vi redan har korsat den.

Och sedan vill jag avsluta med något om min framtid. Jag har en lång historia med Petander, som började med att jag skrev en recension av Hulda Nygrens bok om honom i skolan när jag var tretton år gammal. Sedan har jag skrivit flera artiklar om honom genom åren. Idag betyder han så mycket för mig att jag skulle vilja bli hans efterföljare. Jag har tänkt att bli vandrarpredikant, en ateistisk vandrarpredikant, en naturens väckelsepredikant, och vandra Sverige runt för att predika om att vi måste återvända till naturen. Jag har tänkt vandra med Titti, och vi har redan börjat så smått med en pilgrimsvandring till Järna nyligen. Det här föredraget ser jag som min invigning till att bli Petanders efterföljare.

(1) Efraim Briem: "Helgon och helgonliv" (1942), s. 286

(2) Ibid. s. 282

(3) Hulda Nygren: "David Petander: Hans liv och förkunnelse" (1960), s.22

(4) Maja Ekström: En man som vågade tro (2012), s. 11, citerande Maria Jouvin: David Petander; hans liv och lära (1921), s. 4

(5) Maja Ekström: "En man som vågade tro" (2012), s. 11

(6) Efraim Briem: "Helgon och helgonliv" (1942), s. 289

(7) Ibid. s. 296

(8) Sigge Swensson: "Vandrarprästen: David Petanders liv och förkunnelse" (1933), s.64

(9) Sigge Swensson: "David Petander – Vandrarprästen, riksförkunnaren: Brev, anteckningar, förkunnelse under redaktion av Sigge Swensson" (1952), s.94-95

(10) Nils Tägt (red.) "David Petander - en svensk Franciskus. En bok om exemplets makt" (1996), s. 19

(11) Ibid. s. 40

(12) Olof Seger: "David Petander: En skildring av hans vandringsår" (1942), s.134

2018-10-15

Vi behöver mänskligare helgon

Det är vinnarna som skriver historien. Så ock inom kyrkohistorien. Vem är vinnarna i kyrkohistorien? Maktmänniskor för det mesta. Påvar, biskopar, präster och teologer. Babylonmänniskor. Det är de som gjort urvalet när det gäller vad vi ska skriva om och vad vi lär oss i böcker och skolor. Det är de som valt våra helgon. Våra främsta andliga förebilder.

Är det så konstigt att det blir ett dåligt urval när det är Babylonmänniskor som gjort urvalet? (tänk på att Ignatius av Loyola, en inkvisitor, är helgonförklarad i katolska kyrkan). Att få är verkliga helgon? Att vi har så få naturbarnshelgon, som har haft kontakt med naturen och sin djuriska natur, och istället så många civilisationsbyggande, kolonialistiska helgon? Varför är Franciskus av Assisi en sådan solitär som naturbarnshelgon? Och även han hade liten kontakt med det djuriska, och var dessutom katolik som sökte påvens godkännande. Katolicismen, kanske den mest brottsliga institutionen någonsin, om man tänker historiskt, och den var värst på medeltiden.

Vilket lamt helgon Franciskus, vårt bästa kristna helgon bland dem som står i böcker, trots allt är. Han dög inte när jag skulle ha mina djupa utvecklingskriser för att förvandlas till vildman, till djurisk varelse, bli ett med min djuriska natur. Inga helgon dög då. Inte ens Jesus. Här uppenbaras det vilka som skrivit kyrkohistorien. Att den skrivits av män (sic!) som glömt naturen och det naturliga. Som valt omänskliga, onaturliga helgon åt oss i böckerna, helgon som är till lite hjälp när vi ska möta naturen, verkligheten. Jesus och kyrkans helgon frestar oss istället till att lägga ner vårt bondförnuft (tänk på hur Luther, om han kan kallas helgon, hatade förnuftet) spela roller, bära masker, idka självdestruktivitet (gå frivilligt till tortyrdöden!) och förakta och nedvärdera kroppen, kvinnan och sexualiteten.

De flesta av de verkliga helgonen står tyvärr inte i kyrkans böcker. Knappt i sekulära böcker. Ty de uppskattas inte av maktens män, vanligtvis. De har vanligtvis inte de där vanliga religiösa grillerna i skallen som helgonen förväntas ha. De är ofta självständiga. De har sinne för hedendom, för glädje och skämt. Månne inte de verkliga helgonen mer står att finna bland anonyma luffare och anonyma heliga dårar genom historien, än i våra böcker, luffare och dårar som räddat sig just genom sin anonymitet, genom sin sunda självbevarelsedrift och sin förmåga att försvara sina fysiska (ofta bara sin kropp) och psykiska revir, som fått dom att smyga som rådjur, tassa försiktigt kring tårna på dem som faktiskt skrivit historien och kyrkohistorien, och som, likt tyranner, ofta inte tålt synen av helgon som skulle störta deras makt.

Vad är resultatet av att vi inte serveras verkliga helgon som våra förebilder? Jo, att vi, när vi kommer i andliga utvecklingskriser inte får verklig hjälp till att orientera oss och inte förlora förnuftet, men att vi istället ofta hamnar på psyket istället, bl.a. för att våra helgon inte lär oss psykiskt självförsvar, utan vi går rakt in i lejonets gap, inkvisitorernas gap,

nu som förr, ofta just de samma som har räckt oss helgon som inte lär oss sunt bondeförnuft och djurisk integritet. Vi saknar helt enkelt andliga mentorer och sanna själavårdare, äkta förebilder. Vad vi istället har är prästerskapets och psykiatrins förljugna skara * av andliga krymplingar, skapta av falska förebilder, falska helgon.

En bra schaman med lång erfarenhet av naturens andevärld och naturlig, hednisk andlighet, var kanske vad vi behövde. Inte en Jesus, som gick rakt in i lejonets gap. Förnuftet måste komma tillbaka till helgonskapet.

Men om man i sin andliga utveckling kommer till att kyrkans helgon inte duger längre, att man behöver bättre helgon som förebilder, eftersom man växt förbi kyrkans helgon, bl.a. p.g.a. för mycket hedniskt tänkande hos sig, vad blir reaktionen? Jo, jantelagen kommer upp, anklagelsen om hybris. Vem tror man att man är? Bättre än Jesus och Franciskus? Sådana anklagelser kan få vem som helst att krypa till korset igen och bli "ödmjuk", ställa sig in i leden igen. Men tänk om historien kryllar av helgon som varit bättre än Jesus och Franciskus, bara att de inte skrivits om, ty det tjänade inte kyrkans intressen? Så tror jag det är. Historien kryllar av andliga original och luffare och bydårar och schamaner som haft långt mer bondvett och en långt mänskligare och naturligare andlighet än både Jesus och Franciskus. Men det har varit folk som inte passat in i helgonstereotypen. De kanske skämtade för mycket och för makabert, pruttade för mycket, var för lortiga, och knullade för mycket? Helgonstereotypen har dödat månget naturbarns naturliga andlighet och fått honom att gå Babylonkyrkornas ärenden. Priset för att få sitt namn ingraverat i historiens annaler har ofta varit hög. Priset för ära är ofta korruption, nu som alltid. Men bättre att satsa på evighetens annaler än kyrkans och Babylons annaler. Då kommer inte döden som en så stor chock, ty då är liksom ens namn "skrivet i Livets, dvs. Naturens bok" (det är faktiskt naturen som är Livet, det har inte bibeltolkarna tänkt på när de tolkat Uppenbarelseboken 21:27: Aldrig ska något orent komma in i den, och inte heller den som ägnar sig åt skändlighet och lögn, utan bara de som är skrivna i Livets bok som tillhör Lammet).

Våra största helgon, husdjuren och boskapsdjuren (livstidsfångar hela bunten! Lidandesgemenskap med Kristus!), får aldrig sitt namn med i kyrkans bok. De lyser starkast i Naturens, dvs. Livets bok, och detta faktum kommer man kanske att snubbla över den dag då det är dags att möta Verkligheten och gå in i de verkligt Saligas skara, bortom allt kyrkligt hyckleri, all trångsynt och onaturlig andlighet. Då märker du att den sanna andliga hierarkipyramiden inte är som kyrkans, med toppen upp (en där uppe, Gud) och botten ner (de fördömdas miljarder), utan den har toppen ned (maktmänniskornas relativt fåtaliga skara) och botten upp (alla Naturens oändligt många ickemänskliga varelser, ja kosmos själv). Då förstår du också att det inte är hybris att tro sig stå över de där på botten och de onaturliga helgon de valt ut, utan ödmjukheten är snarare att häva sig över dem och ingå i ett mycket ljuvare, oändligt stort sammanhang.

Vi behöver mänskligare helgon.

P.S. Kom dock alltid ihåg att det ändå är en abyss mellan Franciskus och den rika överklassmannen från Östermalm som shoppar i shoppingcentret, när det gäller sann helighet (detta sagt till Franciskus' fördel. Bara för att ha lite perspektiv, och för att få oss att förstå hur djupt vi har fallit)

* dessa två skaror är två sidor av samma mynt, de religiösa fundamentalisternas och de vetenskapliga fundamentalisternas präster och själavårdare

2018-10-27